

Vlaamse
Journalisten
Vereniging

jaar

Colofon

- Samenstelling & redactie: Walter Van den Branden
 - Bijdrage 'Een halve eeuw Media in Vlaanderen': Guy Freiermuth
 - Cartoons: Bing – BOB
 - Vormgeving: Patrick Proost/Publicom
 - Druk: Grafisch Bedrijf Lammaing – Oostende
 - Verantwoordelijke uitgever: Walter Van den Branden
 - Dit Jubileumboek is een uitgave van de Bestuursraad VJV vzw naar aanleiding van het 50-jarig bestaan van de Vlaamse Journalisten Vereniging, AED Studios, Fabriekstraat 38 – bus 5, 2547 Lint
-
- Gehele of gedeeltelijke overname van stukken uit deze publicatie kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring van de auteur en met volledige bronvermelding
 - De inhoud van de ondertekende artikels of cartoons valt onder de volledige verantwoordelijkheid van de auteur
 - Niet ondertekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever
 - Dit jubileumboek vervangt de periodieke publicatie 'De Nieuwe Tydinghe' – Jaargang 2015 – Nummer 4

Jubileumboek 50 jaar Vlaamse Journalisten Vereniging

Inhoudstafel

Voorwoord	5
Historiek	6
Onze missie.....	11
Raad van bestuur, erkenningscommissie, vorige voorzitters en ereleden	13
Een halve eeuw media in Vlaanderen	15
Programma Jubileumviering.....	35
500ste VJV-lid.....	37
Statuten.....	39
Huishoudelijk reglement	43
Met dank aan.....	47

*de oude foto
in het jubileumboek
toont een jonge droom*

Ferre Denis

Voorwoord

Zaterdag 5 december 2015 mag dan wel het einde betekenen van een halve eeuw Vlaamse Journalisten Vereniging, meteen dient ook het startschot gegeven voor de verdere toekomst van onze vereniging. Een toekomst die uiteraard verder zal bouwen op de fundamenten van het verleden maar die tevens moet kunnen rekenen op het vertrouwen en de inzet van al haar leden en van een vernieuwde bewindsploeg.

De voorbije periode bracht ongetwijfeld een grote mate van stabiliteit en groei in de vereniging. Belangrijkste redenen hiervoor zijn ontegensprekelijk: steeds meer leden die voltijds met professionele journalistiek actief zijn; een geleidelijke verjonging van het ledenbestand; een gestadige toename van het ledenaantal en tenslotte een ‘de facto’ erkenning en steun vanwege de Vlaamse Overheid middels een aantal concrete projectsubsidies.

Dit alles heeft het mogelijk gemaakt dat de Vlaamse Journalisten Vereniging op zaterdag 5 december 2015 in Antwerpen een unieke jubileumviering kan organiseren. De officiële ontvangst door Burgemeester Bart De Wever 's middags in het Stadhuis van Antwerpen en de aanwezigheid van Vlaams Minister voor Media Sven Gatz tijdens de academische plechtigheid in de namiddag zijn alleszins een hart onder de riem voor de vereniging en vormen het bewijs dat de Vlaamse Journalisten Vereniging niet meer is weg te denken uit de media in Vlaanderen.

Dit jubileumboek, met daarin een belangrijke bijdrage van de hand van Guy Freiermuth rond het thema ‘Een halve eeuw Media in Vlaanderen’, heeft als doel de Vlaamse Journalisten Vereniging aan haar leden en sympathisanten alleszins een blijvend aandenken aan de viering ‘50 jaar Vlaamse Journalisten Vereniging’ te bieden.

Walter Van den Branden
Voorzitter

Historiek

In zijn toespraak, naar aanleiding van het 10-jarig bestaan van de vereniging in 1975, schreef de begin dit jaar overleden erevoorzitter Louis Davids het volgende:

“Eind 1964, terwijl grauwe herfstsluier mistroostig en kil over Antwerpen trokken, kwamen enkele pennenridders van de periodieke pers bijeen in een bovenzaaltje van café ‘Cécile’ aan de Van Arteveldestraat te Antwerpen. Het waren Frans Blommaert, Jan Dedecker, Frans Raeymacker, Louis Renquin, Jack Verdyck, Jos Verhoogen en ondergetekende.

Doel van de bijeenkomst: het al of niet stichten van een nieuwe vereniging van journalisten van de periodieke pers.

De beslissing werd bij geheime stemming unaniem getroffen: Het Verbond der Vlaamse Journalisten van de Periodieke Pers (VVJPP) was geboren.

Maar eerst enkele woorden voorgeschiedenis.

Sinds lang leefde bij een aantal Vlaamse leden van het Verbond van Belgische en Buitenlandse Journalisten van de Periodieke Pers, met zetel te Brussel, een malaise en stijgende misnoegdheid over hun stiefmoederlijke behandeling. Immers, de Vlaamse schrijvers konden er in hun eigen taal niet aan hun trekken komen. Er zetelde slechts één enkele Nederlandstalige in het bestuur, de voorzitter was de taal van Vondel niet machtig: de activiteiten van de vereniging, met inbegrip van de jaarvergadering waren quasi volledig in het Frans. De minorisatie van de Vlamingen werd kunstmatig in stand gehouden.

Om een voorbeeld aan te halen: met een zichtbaar leedvermaak kondigde de voorzitter telkenjare in zijn jaarverslag aan, dat het Verbond slechts enkele tientallen Nederlandstalige leden telt tegenover 800 of 900 Franstaligen. Hij doelde daarbij op het aantal afgeleverde perskaarten. Wanneer men nu weet dat veel Vlamingen, wegens hun

reizen naar het buitenland, de voorkeur gaven aan een Franstalige perskaart (er waren geen tweetalige), kan men zelf konkluderen welke waarde aan dergelijke statistieken gehecht kan worden.

Maar er bestond nog een andere belangrijke reden van wrevel: nl. de gemakzucht met dewelke leden in genoemde vereniging werden opgenomen. Wanneer iemand enkele artikels kon voorleggen, werd hij zonder meer aanvaard. Eens zover, wordt geen enkele controle meer uitgeoefend met het gevolg dat een persoon levenslang lid kan blijven zonder een journalistieke activiteit aan de dag te leggen. (De journalistieke deontologie is hier wel ver te zoeken...). Herhaalde verzoeken om aan deze ongezonde toestand paal en perk te stellen, stuitten steeds op onwil. Blijkbaar werd meer belang gehecht aan de kwantiteit dan aan de kwaliteit.

Maar u kent wel de variante op de kruik... met het gevolg dat een nieuw journalistenverbond boven de doopvont werd gehouden.

Vermelden we volledigheidshalve dat, teneinde versnippering te voorkomen, getracht werd, mits bepaalde waarborgen, aan te sluiten bij de Unie van Periodieke Pers. De daaromtrent gevoerde besprekingen leidden niet tot een resultaat omwille van het meervoudig stemrecht, dat daar in voege is. In het verbond is het namelijk zo, dat het aantal stemmen waarover een lid beschikt, verhoogt naargelang de oplage van de krant die hij vertegenwoordigt.

Maar laten we nu terugkeren tot ons verbond.

Niemand geloofde in de leefbaarheid van onze vereniging. Men voor-spelde een kortstondig bestaan. Men gaf ons hoop en al drie maanden.

De pessimisten en zwartkijkers hadden echter buiten de waard gerekend, in casu enkele vastberaden journalisten die onverdroten, met

taaie volharding en een onblusbare innerlijke gloed, zich in vaak moeilijke omstandigheden voor het nieuwe verbond inzetten.

En het groeide. Tien jaar later is het bescheiden groepje van enkele durvers uitgegroeid tot een grote, representatieve Vlaamse organisatie van 180 leden. Bewijs daarvan de vele prominenten die er prijs op stelden de viering van ons tweede lustrum in het Marcel Peeters Centrum met hun aanwezigheid te vereren.

Het zou ons niet moeilijk vallen om zonder veel inspanningen ons ledenaantal te verdubbelen. Immers, er bestaan toch zoveel gegadigden voor een perskaart.

Maar we kunnen er als enige vereniging van journalisten van de periodieke pers prat op gaan, ons niet blind te staren op het aantal. Zo werden drie jaar geleden alle leden, waarvan niet geweten was of zij nog een journalistieke activiteit aan de dag legden, uitgenodigd dienaangaande een bewijs te leveren. Van diegenen (het waren er niet veel) die daartoe niet in staat waren, werden de perskaarten niet hernieuwd. Zodat het niet zal kunnen gebeuren dat een bestelwagen in de stad rondtoert, voorzien van een door ons verbond afgeleverde autopersplaat. Of dat een zuiver publiciteitsblad, waarin geen enkele iota redactionele tekst staat, als ondertitel vermeldt: “Aangesloten bij het Verbond van Belgische en Buitenlandse Journalisten van de Periodieke Pers – Wettelijk erkende beroepsvereniging...”

Het Verbond van de Vlaamse Journalisten van de Periodieke Pers bestaat tien jaar. Met voldoening kunnen wij op de afgelegde weg terugblikken, maar in geen geval op onze lauweren rusten. Zeker niet nu de periodieke pers, die haast volledig van elke staatssubsidie verstoken blijft, het zo moeilijk heeft.

Ons tweede lustrum is geen eindpunt, slechts een mijlpaal.

Samen met U willen wij ons Verbond verder uitbouwen tot een grote Vlaamse Journalistenvereniging en in de bres staan voor de vrijwaring van de materiële en morele belangen van onze leden.”

Getekend: Louis Davids

Ook in de feestrede, in 1990 uitgesproken door toenmalig voorzitter Frans L. van den Brande, naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van de vereniging, vinden we een aantal elementen terug die een beeld geven van de historiek en van de evolutie van de vereniging.

“Geachte vergadering, dit schreef oud-voorzitter Louis Davids in 1975. Uit zijn verhaal onthouden we het feit, dat controle op de journalistieke activiteiten van de leden de garantie moet zijn van een goed werkend verbond. Naast de idee van vriendenkring is een kritische erkenning van nieuwe leden en een permanente controle op bestaande leden van kapitaal belang.

Toch heeft ons verbond tot zijn twintigjarig bestaan moeten wachten om door de algemene vergadering een officiële Erkeningscommissie te zien oprichten! We zeggen en schrijven 1985. Het ledenaantal is dan gestegen tot 280. Vandaag, in 1990, brengt ons tot de uitdaging van heden en toekomst. Een zuiver cijfermatige evolutie zou, in de lijn van de huidige groei in 1995, een ledental van 420 kunnen opleveren. In het jaar 2000 zelfs een kleine 500 leden, en dit rekening houdend met een constante terugval van lidmaatschap wegens stopzetting van journalistieke activiteit.

Dit rekensommetje brengt ons tot de wezenlijke uitdaging voor de verdere uitbouw van ons verbond in heden en toekomst. Een aantal krachtlijnen zijn onontkoombaar en worden best zo realistisch mogelijk en in de meest nabije toekomst uitgewerkt. Ik leg ze aan u voor, het zijn geen persoonlijke uitvindingen van uw voorzitter, integendeel: ik distilleer ze uit de suggesties die sporadisch opkwamen op algemene vergaderingen van de afgelopen jaren. Ze werden echter vaak weg-

gewuifd als wishfull thinking of in grote vaagheid naar de beheerraad verschoven. Ik zet ze even op een rijtje:

- 1. Het wordt de hoogste tijd dat terdege werk gemaakt wordt van het onderdak zoeken voor de zetel van de vereniging in een officieel pershuis: zolang we wat dit betreft in de (goedbedoelde) privésfeer blijven hangen verkleinen onze kansen om door officiële verbonden en instanties serieus genomen te worden en groeit de tegenkating van bepaalde persmiddens.*
- 2. In verband met de eerste krachtlijn, maar ook naar aanleiding van het toegenomen en steeds stijgend ledenaantal is het dringend noodzakelijk om te voorzien in een minimale professionalisering van het secretariaats- en administratieve werk voor het verbond. Op dit moment staat het verbond aan de limiet van het haalbare in het vrijwilligerswerk. Zowel de beheerraad als de Erkenningscommissie hebben dringend behoefte aan administratieve hulp. Teveel dossiers worden nu te traag behandeld, met alle narigheid en frustraties vandien. Controle en administratie kon in 1975 even tussen de plooiën door gebeuren, met de losse hand; met 350 leden en meer is administratieve hulp noodzakelijk.*
- 3. De derde krachtlijn heeft te maken met wat oud-voorzitter Verdijck de 'vriendenkring' noemde. We kunnen het ook echte collegialiteit noemen. Het is duidelijk dat zoiets met twintig mensen anders uitpakt dan met 350 of 400. Daarom wint de gedachte steeds meer veld om een aantal initiatieven in het verbond te regionaliseren. Naar analogie met de andere persbonden is het best mogelijk om bijvoorbeeld per provincie bepaalde zaken aan te pakken: er bereiken ons trouwens berichten vanuit Limburg en vanuit West-Vlaanderen om lokaal bijeenkomsten te beleggen. Dit soort initiatieven moeten niet van boven uit, maar vanuit de basis ontstaan!*

Ik ben er mij zeer bewust van , dat nog andere krachtlijnen kunnen bedacht worden om het verbond in de toekomst meer werkbaar te

maken. Echter: deze drie genoemde pijlers zijn levensnoodzakelijk voor een goede uitbouw. We mogen niet overhaast beslissingen nemen of zonder meer wensen publiek maken, die vervolgens aan de beheerraad worden doorgeschoven, die op zijn beurt machteloos zijn beperktheid moet toegeven.

Daarom, Geachte Vergadering, moet deze feestdag er vooral een van ontmoetingen zijn tussen de leden, maar vooral een van constructieve uitwisseling van haalbare suggesties. Lang Leve het Verbond! Daar het verbond zijn wieg aan de Scheldestroom had, mogen we het ook een goede vaart toewensen voor de komende jaren. Ik wens u verder een fijne dag toe!"

Getekend: Frans L. van den Brande

In 2015, vijftig jaar na de stichting van de vereniging, zijn de wijze woorden van Louis Davids en Frans van de Brande ongetwijfeld nog onverminderd van toepassing. Hoewel er al behoorlijk wat gerealiseerd is, blijft er toch nog een lange weg af te leggen. De viering van het 50-jarig bestaan van de Vlaamse Journalisten Vereniging is echter een dag van vreugde en van feest... en van de start van een beloftevolle toekomst.

Zaterdag 5 december 2015 zal in de toekomstige kronieken van de vereniging dan ook gebrandmerkt staan als een feest voor alle leden en iedereen die het mogelijk heeft gemaakt om de Vlaamse Journalisten Vereniging uit te bouwen tot een representatieve Vlaamse vereniging.

Met fierheid kunnen wij vandaag dan ook alvast één van de verwachtingen van onze voorgangers waarmaken en kunnen wij de toetreding van ons 500ste lid aan u voorstellen.

Cartoon: BING

"WAAR IS
DE TIJD DAT
DE VJV NOG
"PERIODIEK" IN
HAAR LOGO
HAD
STAAN!"

"Goed
dat die tijd
van
periodieke
onthouding
voorbij
is!"

NA 50 JAAR HEBBEN SOMMIGEN
GETHOORPROBLEMEN!!

Cartoon: BOB

Onze missie

In 1965 ging de vereniging, na de publicatie van de oprichtingsstatuten in het Belgisch Staatsblad, definitief van start. Van bij de aanvang lag de klemtoon vooral op de belangenverdediging van haar leden, met in aanvang een sterk accent naar de periodieke pers.

Ten gevolge van de evolutie van het medialandschap is de Vlaamse Journalisten Vereniging anno 2015 geëvolueerd naar een moderne vereniging van journalistiek-actieven. De VJV is pluralistisch, politiek neutraal en groepeer momenteel 500 leden, overwegend freelancers die – al dan niet naast een andere (beroeps-)activiteit - meewerken aan dagbladen, (vak-)tijdschriften, (lokale) radio, televisie, persagentschappen en nieuwe media (professionele internet-sites en -blogs). Niet-voltijdse beroepsjournalisten hebben evenzeer recht op de nodige (Vlaamse) steun en faciliteiten bij het uitoefenen van hun job. Ze zijn immers, net als hun collega's beroepsjournalisten, bij de uitoefening van hun journalistiek werk actief als (plaatselijk) correspondent, fotograaf, (hoofd)redacteur, uitgever, publicist, cartoonist, journalistiek webbeheerder, professionele blogger, camera-reporter, radio-reporter, e.a..

Net als in andere beroepsgroepen zit er ook bij de niet-beroepsjournalisten veel kaf tussen het koren. Daarom houdt de VJV strikt vast aan een aantal principes die ons vak naar de buitenwereld toe alleen maar geloofwaardiger kunnen maken.

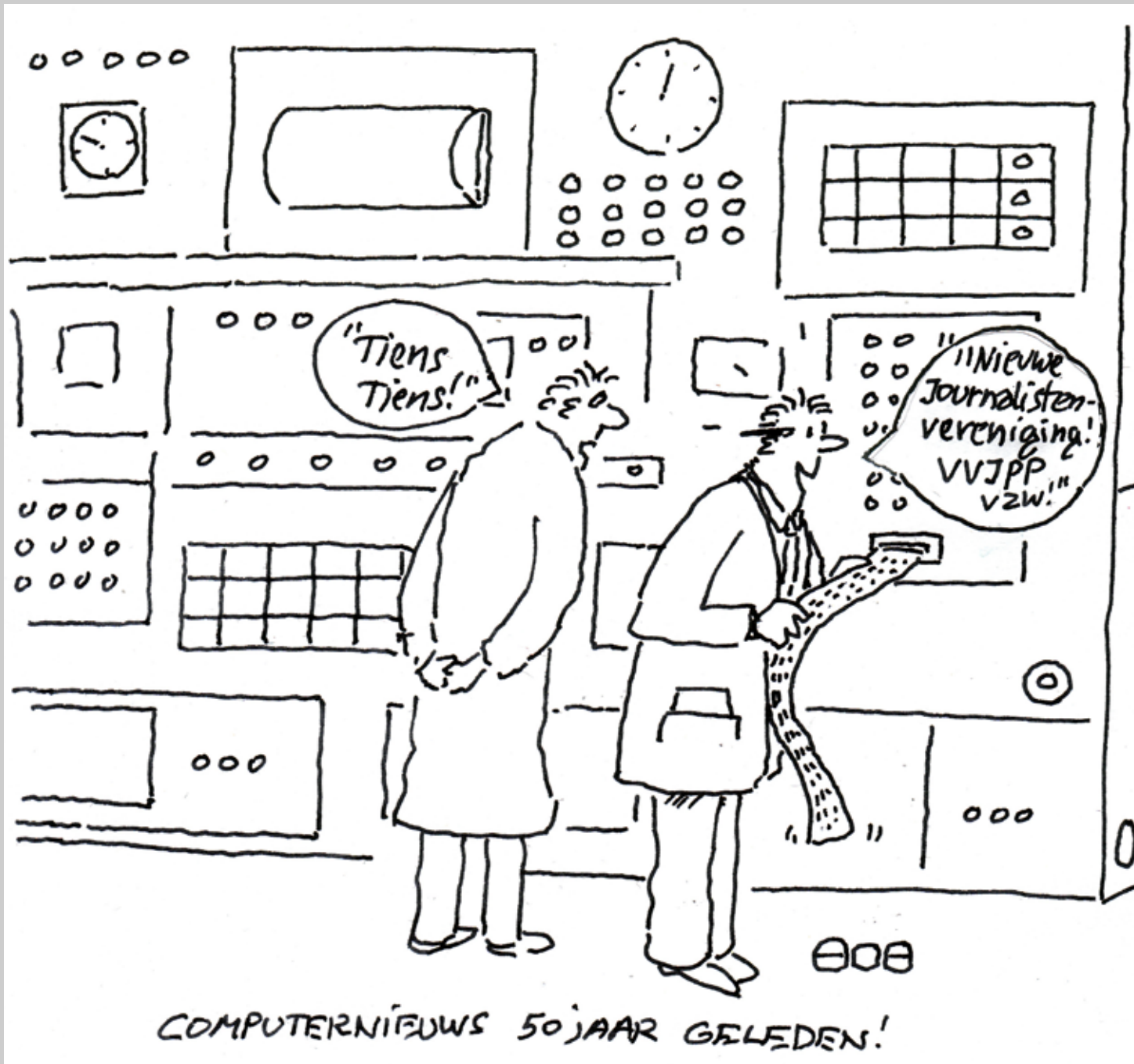
Kandidaat leden moeten aan de hand van een aanvraagdossier aantonen dat zij gedurende minstens één jaar

reeds op regelmatige basis journalistiek actief zijn. Alle aanvragen worden op basis van de gehanteerde toetredingscriteria op een objectieve manier beoordeeld tijdens de maandelijkse vergadering van de Erkenningscommissie, een zeskoppige 'Raad van Wijzen' die, net zoals het bestuur, wordt verkozen door de Algemene Ledenvergadering. Wie als lid aanvaard wordt ontvangt de door de Vlaamse Journalisten Vereniging jaarlijks hernieuwbare VJV-perskaart en, optioneel, ook een VJV-autopersplaat.

De leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging onderschrijven en erkennen de bevoegdheid van de door de Vlaamse Overheid opgelegde Raad voor de Journalistiek en onderwerpen zich aan de hieraan gekoppelde deontologische code voor journalistiek.

Alle leden worden, op basis van een in te dienen dossier met recente bewijsstukken, om de twee jaar onderworpen aan een grondige herscreening. Hierdoor wordt de controle op de gegrondheid en de continuïteit van hun journalistieke activiteiten gecontroleerd en gegarandeerd tegenover derden.

De VJV-leden kunnen bij de uitoefening van hun journalistieke activiteiten rekenen op de (juridische)steun van hun bestuur, worden uitgenodigd voor de vergaderingen (o/m/ de jaarlijkse statutaire ledenvergadering) en ontvangen – naast enkele concrete ledenvoordelen - het driemaandelijks ledenblad 'De Nieuwe Tydinghe'.

COMPUTERNIEUWS 50 JAAR GELEDEN!

Cartoon: BOB

Raad van bestuur

- Walter Van den Branden, Voorzitter
- Willy Piasecki, Ondervoorzitter
- Kristin Spiessens, Secretaris
- Ronald Libin, Penningmeester
- Ronny Van Cutsem, PR- en communicatieverantwoordelijke
- Karin Stoop, Bestuurder

Erkenningscommissie

- Jean Buyle, Voorzitter
- Willy Ysewyn, Ondervoorzitter
- Hilde Van Gool, Secretaris
- Georges De Smaele, lid EC
- Frans Van Damme, lid EC
- Cor Blancke, lid EC

Vorige voorzitters

- Louis Reinquin, 1965–1966
- Jack Verdyck, 1966-1975
- Louis Davids, 1975-1985
- James Tolomei, 1985-1986
- Frans L. van den Brande, 1986-1990
- Mirek Cerny, 1991-1996
- Luk Van Balberghe, 1996-2002
- Kris Pattyn, 2003-2004
- Godelieve Vaesen, 2005-2007
- Hilde Van Gool, 2007-2009

Ereleden

- Marcel Brocatus
- Mirek Cerny
- Louis Davids
- Raoul Maria de Puydt
- André Mortelmans
- Freek Neirinck
- Rogier Rombouts
- Georges Sevenants
- Luc Van Balberghe
- Jan Van Broeckhoven
- Frans L. Van den Brande
- César Van der Bist
- Jack Verdyck
- Jos Verhoogen
- Georges Verstraete
- Ab Walvisch

Cartoon: BING

Een halve eeuw media in Vlaanderen

Het 50-jarig jubileum van de Vlaamse Journalisten Vereniging biedt een gedroomde opportuniteit om in dit jubileumboek bijzondere aandacht te besteden aan 50 jaar media in Vlaanderen. Guy Freiermuth, gewezen bestuurslid van de Vlaamse Journalisten Vereniging en eredoctor Journalistiek aan de Artesis/Plantijn Hogeschool in Antwerpen nam de media in Vlaanderen onder de loep en verzamelde aan de hand van feiten, personen en gebeurtenissen een belangrijke bloemlezing bij dit onderwerp.

DEEL 1: 1965–1975

Midden de golden sixties was 1965 het jaar waarin Russen en Amerikanen in de ruimte wandelden, Martin Luther King zijn mars op Washington hield, de VS meer en meer betrokken raakten in de oorlog in Vietnam en Mobutu in Congo definitief aan de macht kwam. We namen afscheid van Winston Churchill, Albert Schweitzer, Le Corbusier, Stan Laurel en Nat King Cole. Dichter bij huis won Gimondi de Tour de France, kwam Hilversum 3 in de ether en scoorden The Beatles met I feel fine. De zomer was nat en koud en oh ja, in Antwerpen werd het Verbond der Vlaamse Journalisten van de Periodieke Pers (VJPP) opgericht. En daarmee zijn we bij de media aanbeland.

In de periode 1965 - 1975 verschenen er, ruim gesproken, nog veertien dagbladen in Vlaanderen, de meeste nog met een duidelijke ideologie. De katholieke dagbladen waren in dat decennium overduidelijk in de meerderheid. Zo verschenen naast De Standaard, Het Nieuwsblad, De Gentenaar, Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg ook nog De Nieuwe Gids,

Het Handelsblad, De Landwacht, Het Volk en de Gazet van Mechelen. Bovendien verscheen in Antwerpen nog tot 1974 het Franstalige La Métropole. Het minder bedeelde liberale gedachtengoed beschikte in Vlaanderen naast Het Laatste Nieuws en De Nieuwe Gazet, eveneens tot 1974, nog over de Antwerpse titel Le Matin en de Gentse La Flandre Libérale. De socialistische familie tenslotte kon nog bogen op Volksgazet en Vooruit. Kortstondig had de lezer vanaf 1 november 1975 de kans te bladeren in De Krant. Uitgever Louis Croonen noemde zijn blad 'een onafhankelijk, objectief, Vlaams, zelfstandig, niet-gebonden dagblad, dat recht naar de mensen toeschrijft', een mondvol, maar hoofdredacteur Louis Verbeeck kon het maar tot maart 1976 volhouden.

Tenoren die het langer uitzongen waren Manu Ruys, Walter Cabus, Karel de Witte, Frans Van Erps, Leo Siaens en Frans Strieleman. Slechts één nieuw dagblad slaagde erin om te overleven, namelijk De Financieel Economische Tijd, waarvan het eerste nummer in 1968 in Antwerpen van de persen rolde. Maar dit sterk gepolitiseerd perslandschap kreeg al gauw af te rekenen met concentratiebewegingen, waardoor niet alleen het aantal zelfstandige titels verminderde, maar ook de commerciële greep verhoogde.

Knack, Spectator, Vrijdag en de anderen

Ook niet vergeten dat de pers stilaan af te rekenen kreeg met het stijgende succes van het nieuwe medium televisie. In 1969 werd trouwens door Perexma, een samenwerking van de uitgevers van De Standaard en Gazet van Antwerpen, het televisieweekblad

TV-Ekspres gelanceerd. Maar terwijl er in onze buurlanden reeds kwaliteitsvolle en vermaarde opinie- en informatieweekbladen met groot succes verschenen, bleef Vlaanderen op zijn honger. Onze lezers dienden lang vrede te nemen met weekbladen die een verlengstuk waren van de weggefallen zondagseditie van dagbladen.

Het begin van de zeventiger jaren bracht hier echter verandering in. Illustratief hierbij was vooral de geboorte van Knack in 1971. Uitgever Willy De Nolf wou naast zijn E3 huis-aan-huisbladen ook een degelijk informatiemagazine, type L'Express, Der Spiegel of Newsweek, uitgeven. Hij kreeg echter snel concurrentie. Negen maanden later pakte uitgever Het Volk immers uit met Spectator. Ook vanuit progressieve hoek kwam er vlug reactie via het, in een avant-gardistische opmaak gegoten, weekblad Vrijdag.

Nog later zullen ook de Nederlanders met de Vlaamse Elsevier tevergeefs trachten een graantje mee te pikken. In die jaren deed zich dus een belangrijk fenomeen voor: er doken nieuwe, onafhankelijke uitgevers op. Er kwam een functionele afscheiding tussen dag- en weekbladen. Toch zal dit complementair gebeuren door de economische recessie en later door de gestegen audiovisuele concurrentie opnieuw in gevaar komen. Zo zullen dagbladen zich langzaam gaan verslikken in een bijlage-politiek, terwijl weekbladen op hun cover uitpakken met de 'nieuwsfeiten van de week'. Ook op het gebied van de opmaak viel op, dat ze alweer concurrenten waren geworden die niet uit de boot van het door de nieuwere media belaagde gezinsbudget wilden vallen.

Partijpolitiek en omroep

De radio wijzigde in de loop van zijn bestaan van karakter. Klein begonnen evolueerde het verder van een massamedium naar een op doelgroepen gericht aanbod. Het spreekt ook voor zich dat het radiobeleid zich aanpaste na de intrede van het medium televisie. Dat was duidelijk het geval voor de periode die we hier onder het vergrootglas leggen. In 1960 vond de radio immers een nieuwe thuis door de omroepwet 'houdende organisatie van de Instituten van de Belgische Radio en Televisie', waarbij de twee grote cultuurgemeenschappen hun eigen omroep kregen: BRT en RTB. De wet bepaalde dat de informatieve uitzendingen in een geest van strikte objectiviteit dienden te geschieden, zonder preventieve overheidsensuur. Die objectiviteit hield o.a. in, dat de programma's niet mochten indruisen tegen het algemeen belang, de openbare orde of de goede zeden. Alle strekkingen dienden aan bod te komen en er gold ook een reclameverbod. De koning benoemde Jan Boon tot directeur-generaal van de BRT, die na zijn plots overlijden werd opgevolgd door Paul Vandebussche.

Een systeem van erkende verenigingen of stichtingen diende enkele jaren later het absoluut BRT-monopolie te verzachten. De grondwetsherziening van 1970 bracht het radio- en televisiegebeuren dan onder de bevoegdheid van de cultuurraden. Voortaan kon iedere cultuurgemeenschap een radio- en televisie-instituut met een eigen identiteit opzetten. De beleidsplannen waren evenwel doordrongen van de drang om uit politieke hoek de omroepen in de richting van hun ideologie te brengen. De wederzijdse beschuldigingen van manipulatie van informatie- uitzendingen en journaals waren dan ook legio. Meer in het bijzonder ijverden de katholieke partij(CVP) en de socialistische partij(BSP) voor een audiovisuele hegemonie,

die parallel liep met hun streven naar een electorale meerderheid. In het regeerakkoord van januari 1972 tussen CVP en BSP stond weliswaar een breed hoofdstuk radio- en televisiegebeuren, dat echter geen melding maakte van de reclameproblematiek. Dit thema zal echter de daaropvolgende jaren steeds meer de aandacht opeisen.

De PVV in de regering

In januari 1973 trad een nieuwe drieledige coalitie (CVP-BSP-PVV) aan o.l.v. de Waalse premier Edmond Leburton (PSB). Het regeerakkoord beloofde om een nieuw statuut voor radio- en televisie binnen de zes maanden bij het parlement en de cultuurraden neer te leggen. Op 9 april 1973 trad het nieuwe decreet in werking, al was het meteen duidelijk dat het slechts een voorlopig karakter bezat. Het luidde alleszins een verdere partijpolitisering van het omroepbestel in. Dit was uiteraard voldoende om alle poppetjes aan het dansen te brengen. Journalisten gaven fameus van jetje, keurden het partijpolitiek gekonkel af en plaats-ten de 'omroeponekwaamheid' onder de schijnwerpers. De vrees bestond immers dat de politieke druk qua benoemingen en inmenging in berichtgeving nog zou toenemen.

De partijpolitieke studiediensten begonnen dan ook al snel aan de voorbereiding van een nieuw statuut. Het eerste voorstel van decreet werd reeds in juni ingediend door Wim Geldolf (BSP). Dit voorstel behield het monopolie van de BRT, het variabel aantal leden van de raad van beheer, de objectiviteitsplicht en het verbod van preventieve censuur. Het voorzag in een adviserende omroepraad en in het toekennen van uitzendtijd aan erkende niet-commerciële verenigingen en stichtingen. Voor de liberalen van de Partij voor Vrijheid en Vooruitgang (PVV), die nu ook deel uitmaakten van de regering, legde Herman De Croo in

december 1973 een voorstel neer. Hierin stond niets nieuw over het monopolie of het benoemen van de beheerders. Innoverend was wel de wens om zendgemachtigde verenigingen op te richten, die maximaal over de helft van de zendtijd konden beschikken.

De regering Leo Tindemans

Op 19 januari 1974 ging premier Edmond Leburton het ontslag van de regering aan de koning aanbieden. De CVP won de daaropvolgende verkiezingen van 10 maart en op 25 april stelde premier Tindemans zijn regering (CVP-PWV) voor aan de koning en legden de ministers de eed af. In de regeringsverklaring stond dat de voorbereiding van het nieuwe decreet voor radio en televisie zou worden voortgezet. Er werd ook de oprichting van een overlegorgaan tussen de gedrukte media en radio en televisie aangekondigd.

Voor de rest bleef het in 1974 oorverdovend stil rond het mediabeleid. Maar het bleek maar stilte voor de storm. Er deed zich in januari immers een ernstig incident voor naar aanleiding van een vraag van Maurits Coppieters (Volkspartij) aan minister van Nederlandse Cultuur Rika De Backer (CVP) i.v.m. de onafhankelijkheid van de BRT. Coppieters sprak zich hierbij uit tegen de invoering van zendgemachtigde verenigingen. In haar antwoord verklaarde Rika De Backer zich eveneens gekant tegen een 'propagandistische verzuiling' van het omroepsysteem. PWV-voorzitter Frans Grootjans liep hierdoor boos weg en maakte er onmiddellijk een regeringszaak van. Volgens de ene deskundige draaide de kritiek rond de BRT voornamelijk over de politisering van de nieuwsuitzendingen en over het kwalitatieve niveau van de programmatie. Volgens de andere bewees een journalist als Maurice Dewilde met zijn diepgravende reportages, dat de openbare omroep best hoge kwaliteit kon brengen, hetgeen andere politici dan weer aanvochten. Slot-

som was, dat de deskundigen wel inzagen dat de BRT verre van volmaakt was, maar dat ook de alternatieven niet deugden.

De politieke wereld kon van langzaam minder verbergen, dat zij haar toegang tot de audiovisuele wereld voor zich wilde open houden, nu de partijkranten aan hun zwanenzang toe waren.

Lange lijdensweg voor ontwerp De Backer

In juni 1975 keurde de kabinetsraad een nieuw statuut voor radio en televisie goed. Nieuw waren alleszins een programmaraad voor radio- en televisiegebruikers en een eraad voor informatieproblemen. Maar vooral het voorzien van een correctief op het monopolie van de BRT, waarmee verwezen werd naar de zendgemachtigde verenigingen, die ruimte kregen voor informatie en educatieve duiding, viel op. PWV-voorzitter Frans Grootjans apprecieerde ten volle deze beslissing. In één beweging kondigde hij een tweede decreet aan dat het statuut en de werking van die verenigingen zou regelen. Na de behandeling van de twee voorstellen in de cultuurraad hoopte Grootjans het omroepstatuut tegen eind 1975 te kunnen afronden. Maar de CVP ging onder druk van haar achterban onmiddellijk op de rem staan. Het werd meteen duidelijk, dat er voor hen enkel sprake kon zijn van een uitbreiding van de reeds bestaande gastprogramma's. Volgens de CVP kwam het ontwerp De Backer de liberalen enkel tegemoet door de oprichting van zendgemachtigden als principe te erkennen.

Op 10 juni dienden de ministers van cultuur, Rika De Backer en Henri François Van Aal een 'wetsontwerp houdende de bepalingen betreffende de openbare radio- en televisie' in bij de senaat. Daarin stond o.a. dat de instituten verplicht waren tot 8 uur per maand kosteloos regeringsmededelingen uit te zenden, dat

ze het recht kregen om producties en klank- en beeldopnamen te verkopen, dat er een Duitstalige zender werd opgericht en dat het Instituut der Gemeenschappelijke Diensten werd ontbonden. En toen werd het in 1975 weer stil en was het uitkijken of het ei in het nieuwe jaar kon worden gelegd.

Door het mediagewoel zouden we onze eigen vereniging nog vergeten. In 1965 besloten immers een aantal journalisten zich vanwege een falend intern taalbeleid af te splitsen van het Verbond van Belgische en Buitenlandse Journalisten. Dit leidde in Antwerpen tot de oprichting van het Verbond van Vlaamse Journalisten van de Periodieke Pers (VJPP), de voorloper van de Vereniging van Vlaamse Journalisten (VJV).

DEEL 2: 1976–1990

Het jaar 1976 begon bijzonder onstuimig met een zware storm die over onze contreien raasde. Maar dat was nog maar klein bier tegen de zware aardbevingen die in China een kwart miljoen doden eisten. De meest markante politieke feiten speelden zich af in Argentinië, waar Isabel Peron aan de dijk werd gezet en in China, waar talrijke betogers omkwamen op het Tianammenplein. Verder noteerden we de verkiezing van Jimmy Carter en de intrede van Fidel Castro als Cubaanse president. Prettiger nieuws was de oprichting van Apple door Steve Jobs en, dichterbij huis, de overwinning van Lucien van Impe in de Ronde van Frankrijk. Tenslotte namen we afscheid van o.a. Mao Tse-Toeng, Agatha Christie, Martin Heidegger, Adriaan Roland Holst en Benjamin Britten.

Ook voor de media betekende 1976 het begin van een onstuimige periode. De dagbladen werden immers opnieuw geconfronteerd met hun ambigue karakter. Enerzijds was het de zogenaamde vierde macht, het

onmisbaar instrument voor de goede werking van de democratie, anderzijds het banale bedrijf dat permanent onderworpen was aan het vrije marktgebeuren van winst en schaalvergroting. Deze verschillende horizonten stonden in 1976 en volgende jaren haaks op mekaar, bij de ‘opiniepers’ zelfs meer dan elders. Vandaar dat de overheid naast een onrechtstreekse hulplijn ook rechtstreekse subsidiëring voorzag.

In 1976 verschenen er nog, ruim gesproken, veertien dagbladen van algemene informatie in Vlaanderen. Ook de maritieme titel *Le Lloyd Anversois*, in 1979 aangevuld met *De Lloyd*, en het gespecialiseerde *De Financieel-Economische Tijd* hielden stand. Medio 1976 ging evenwel het grootste Vlaamse persbedrijf, dat de *Standaardbladen* uitgaf, onverwacht ten onder in een opzienbarend faillissement. Na een open crisis van enkele dagen nam de Antwerpse zakenman André Leysen, met zijn aangevuld consortium, verenigd in de Vlaamse Uitgevers Maatschappij (VUM), de kranten over. Twee jaar later verdween evenwel de VUM-titel *De Landwacht*, in 1979 gevolgd door *Het Handelsblad*.

De moeilijkheden waar de gedrukte media reeds enige tijd mee kampten, nl. dalende verkoop en verminderde reclame-inkomsten, mondten in 1978 dan weer uit in de ineenstorting van de socialistische pers. Op het puin van *Vooruit* en *Volksgazet* werd in hetzelfde jaar nog *De Morgen* opgericht. De nieuwe titel wou met de boodschap ‘open, progressief en niet-partijgebonden’ het tij onmiddellijk keren. Daarmee sloeg het wel direct aan bij klein links en bij de groenen, maar de traditionele SP-aanhanger haakte af evenals de doorsnee adverteerder. De verliezen stapelden zich op en slechts na een hele reeks benefitacties kon *De Morgen* weer ademen. Niet voor lang echter. In 1989 werd de titel voor één symbolische frank opgenomen in de liberale Hoste-groep, meteen

een signaal voor het verder doorbreken van ideologische grenzen. Het werd duidelijk dat de Vlaamse kranten zich op een nieuw tijdperk dienden voor te bereiden. Daar was een grote rol weggelegd voor de financiële wereld. De gekende medicatie, waarbij de overheid ter hulp snelde via onrechtstreekse steunmaatregelen, bleek onvoldoende en er volgde rechtstreekse subsidiëring. Bovendien verplichtte de intrede van commerciële televisie de dagbladbedrijven zich binnenkamers te reorganiseren, maar hierover verder meer.

Van Tongerlo, Baert en Van Thillo

Het zoeken naar nieuwe impulsen en markten mocht echter ook niet te snel en te weinig doordacht gebeuren. Illustratief hierbij was het lanceren, van ‘24 uur’ door de VUM in 1984. Het werd een blad voor ‘niet-dagbladlezers’ op klein formaat met talrijke foto’s en verdeeld via grootwarenhuizen en cafés. Het werd uiteindelijk een ramp. De traditionele distributiesector, hierbij zelfs stiekem geholpen door concurrenten, ging over tot een boycot. 24 uur werd even snel opgedoekt als het werd gelanceerd. Het werd duidelijk dat de vernieuwing rustiger diende aangepakt, temeer, omdat onverwachte gebeurtenissen bijkomend op de loer lagen. Zo dreef *Gazet van Antwerpen* tot in het begin van de jaren tachtig o.l.v. hoofdredacteur Louis Meerts op een wolkje. De rust werd echter verstoord door een artikelenreeks in *Humo*. Daarin werd ongenadig afgerekend met de ‘rechtse krant op de linkeroever’. Dit leidde naar het revitaliseren van het blad door het duo Romain Van Tongerlo – Lou De Clerck. De krant werd inhoudelijk herschikt, de opmaak opgefrist en door middel van een nieuw redactioneel management hoopte het duo de verkoop over de kaap van de 200.000 exemplaren te tillen. Daar kwam echter niets van in huis. Bij *Het Belang van Limburg* werd Hugo Camps de

nieuwe hoofdredacteur. Hij knipte de moederband met de CVP radicaal door en verbreedde, door een meer pluralistische opstelling, alzo de doelgroep. De verkoop steeg, maar in 1985 pakte (alweer) Humo in haar kolommen Camps weinig deontologisch aan, wat tot diens ontslag leidde. Hij werd opgevolgd door een triumviraat dat bijkomend geconfronteerd werd met het plotse overlijden van uitgever Jan Baert. Eind van de jaren '70 meldde de familie Van Thillo zich als nieuwe aandeelhouder aan bij Uitgeverij Hoste. Hun invloed werd met de jaren groter en sinds 1989 kregen zij het volledige bedrijf, dat herdoopt werd in De Persgroep, onder controle.

Story, Flair en Dag Allemaal

Libelle en Panorama waren de 'oudjes' binnen de Tijdschriften Uitgeversmaatschappij (TUM) terwijl Story het blad van de jaren '70 en Flair dat van de jaren '80 was. Flair dat geleid werd door de flamboyante Wiel Elbersen werd beschouwd als een progressief weekblad, omdat het zonder taboes berichtte over relatieproblemen. Dezelfde uitgeverij kocht in 1988 Het Rijk der Vrouw. De TUM had toen een sterke positie op het terrein van de vrouwenbladen en dat legde hen geen windeieren op het advertentieveld. Een jaar later volgde echter de VTM-klap... Story werd TV Story en er kwam een reorganisatie, waardoor TV-Ekspres en Teve-Blad voortaan met Humo werden uitgegeven. Bij uitgeverij Roularta bleef Knack het vlaggenschip. Geen enkele challenger slaagde erin om die macht te breken. Integendeel zelfs want zowel Vrijdag, de Vlaamse Elsevier, Topics en Spectator verdwenen uit de rekken.

Ondertussen bracht Roularta nog Trends en Sport Magazine uit. Dit laatste werd in 1982 vervangen door Voetbal Magazine. Later volgden nog Onze Tijd en De Krant van West-Vlaanderen. Ondertussen herpositio-

neerde De Persgroep de weekbladen Zondag Nieuws en Kwik. In 1986 gooide de groep ook nog Blik op de markt. Door de intrede van de familie Van Thillo in de groep werd de portefeuille uitgebreid met De Post en Joepie. De drijvende kracht achter het tienerblad Joepie was Guido Van Liefferinge, die in 1984 ook Dag Allemaal oprichtte. In 1989 fuseerde Zondag Nieuws met Dag Allemaal.

Gekleurde televisie

Op 28 december 1979 verscheen in het staatsblad een decreet rond radio en televisie. Vlaanderen bekam eindelijk een eigen omroepstatuut. De BRT behield weliswaar een feitelijk monopolie, maar het nieuwe decreet wijzigde de wet van 1960 wel op een aantal punten. Zo werd de objectiviteitsverplichting uitgebreid en kon er voortaan zendtijd worden toegelend aan verenigingen en aan politieke partijen, de zogenaamde 'derden'. Velen zagen daarin een toename van de politisering en de incidenten die snel volgden, gaven hen gelijk. De uitzendingen door derden kwamen niet onder de bevoegdheid van de BRT, maar bleven in handen van de politieke partijen. Verder werd er een adviserende programmaraad voorzien en kreeg de raad van beheer, die in maart '80 werd samengesteld, ruimere bevoegdheden. De CVP beschikte met zes leden op twaalf over een blokkeringsmeerderheid.

Het decreet van 1979 zorgde in feite voor een openbare omroep die aan de leiband van de politiek liep. Wie verwachtte dat omroepeland nu even op adem zou komen, vergiste zich. Daar waar de nadruk de afgelopen jaren duidelijk op het medium televisie lag, begon de radio plots de aandacht op te eisen.

Vrije radio's rukken op

Heel wat burgers wilden zelf radio maken. In een eerste beweging was er de zogenaamde burgerband, die via kleine zendapparaten werkte. Er volgde een hevige repressie. Pas toen de gebruikers met een kieslijst dreigden, werd de 'citizenband' geregulariseerd. Maar ook nieuwe sociale en culturele bewegingen zorgden voor een verhoogde radiobelangstelling. En voor onze kusten verschenen dan weer radioschepen als Veronica en Mi Amigo die niet aan wetten gebonden waren. De idealistische lokale radiomakers daagden, onder de vorm van strijdzenders, eerst op over de taalgrens. Zo voerde Radio Eau Noire reeds in 1978 een geslaagde actie tegen de aanleg van een stuwdam.

Later volgde Radio Libre Louvain-la-Neuve die een inbeslagname op de campus vrijde. Deze illegale kleinschalige radio's zagen, door hun strijd tegen het monopolie van de openbare zenders en door vervolging, hun populariteit fel toenemen. In Wallonië werden ze dan ook al snel gedoogd. De vlam sloeg met Radio Aktief over naar Vlaanderen. Stilaan groeide voor deze niet-openbare radio's ook hier immers belangstelling vanuit de politiek en de commercie. Dit liep overigens min of meer parallel met de lancering van grote vrije radio's als Radio Contact en Radio Maeva die zulke bindingen wel genegen waren. De strijd voor het doorbreken van het BRT-monopolie werd dus ingezet.

Wetgeving

Begin jaren '80 verenigden de vrije radio's zich in koepelorganisaties met legalisatie als voornaamste doel. In Wallonië verliepen de gesprekken alweer vrij vlot, terwijl Vlaanderen schijnbaar de eigen schaduw schuwde. In het najaar '81 verscheen het fameuze

KB: 100(watt)-35(zendmashoogte)-8(km reikwijdte) waarmee de regering radio's met een beperkt vermogen als norm stelde. In mei 1982 werd dan eindelijk een decreet neergelegd, waarin de niet-openbare radio's technisch en inhoudelijk werden erkend. Deze onafhankelijke vzw's richtten zich dan met eigen programma's tot luisteraars van een wijk tot maximaal een stedelijke agglomeratie. Zij brachten nieuws, vorming en ontspanning. In januari 1983 startte de Raad van niet-openbare radio's met de erkenning en de legalisering. In de praktijk bleek reeds snel dat de kleine zenders de strijd verloren tegen de reclame- en nieuwsregies van de grote netwerken. Zo bleek in 1988 dat een groot aantal niet-openbare radio's zich kandidaat stelde als agglomeratiezenders voor de grote Vlaamse steden. Er werd dus ingeleverd op de oorspronkelijke visie van de kleinschalige radio. In de schaduw van het geruzie rond het BRT-decreet en de vrije radiodebatten werd er her en der geëxperimenteerd met regionale televisie.

Ook nu weer werden de eerste stappen over de taalgrens gezet. In Vlaanderen botsten initiatiefnemers op een njet van minister Rika De Backer. Dat mocht de lokale televisiezender Karina uit Heist-op-den-Berg in 1980 ervaren bij een proefuitzending op de kabel. De initiatiefnemers werden onmiddellijk gerechtelijk vervolgd. In 1988 dienden, in volle voorbereiding van een landelijke niet-openbare televisiezender, vier zenders een erkenningsaanvraag in voor regionale televisie. Ze werden erkend, maar slechts één zender, AVS uit Eeklo, begon in het najaar reeds uit te zenden. De andere beschikten nog niet over de nodige infrastructuur. Nieuwe initiatieven werden door de overheid tijdelijk afgeblokt, omdat ze de komst van VTM bedreigden.

VTM

In 1987 werd de Vlaamse Televisie Maatschappij(VTM) immers als enige niet-openbare televisievereniging voor de Vlaamse Gemeenschap erkend. VTM werd het resultaat van een jarenlange onvrede vanuit partijpolitieke machtscentra over de BRT-nieuwsdienst. Op initiatief van christendemocraten en liberalen werd reeds in 1984 een plan uitgewerkt dat leidde naar 'een stelsel van mededinging.' De Vlaamse uitgevers werden toen reeds gepaaid door henzelf het initiatief toe te spelen. Velen leken tevreden. De enen zagen het BRT-monopolie eindelijk doorbroken, terwijl de anderen uitkeken naar het langverwachte alternatieve journaal. Klaar was Kees en vijf jaar later, op 1 februari 1989 kwam VTM op de buis. Aanvankelijk weggelachen bleek zeer snel dat Vlaanderen uit de bol ging voor de nieuwe zender. Bij de start werd VTM een marktaandeel van 20% voorspeld. Op het einde van het eerste jaar haalde de zender reeds 42%. Het VTM-succes dreef de BRTN in de armen van de VUM, die van de overheid de exclusiviteit van radioreclame op de openbare zender toegewezen kregen.

DEEL 3: 1990-2002

1990 mag aangekruist worden als een belangrijk politiek jaar. Overloop even mee. Irak bezet Koeweit en de Golfoorlog kan beginnen. Oost- en West-Duitsland worden opnieuw één staat. Nelson Mandela komt vrij na 27 jaar gevangenschap. Na Estland en Litouwen verklaart Letland zich onafhankelijk van de Sovjet-Unie, waar Michail Gorbatsjov president wordt. In Polen wordt Lech Walesa de eerste direct verkozen president. Benelux, Frankrijk en Duitsland tekenen het Schengenakkoord voor een vrij verkeer van personen. In ons land keurt de Kamer het abortusvoorstel goed.

Ook op het mediafront kondigde het begin van de jaren '90 zich als bewogen aan voor de gedrukte media.

Zo begon De Morgen in 1991 weliswaar op groter formaat maar eindigde, na het ontslag van Paul Goossens, in mineur. De eeuwfeesten bij Het Volk en bij Gazet van Antwerpen (GvA) werden verstoord door het vertrek van respectievelijk directeur Antoon Van Melkebeek en hoofdredacteur Lou De Clerck. Bij De Nieuwe Gazet ging Frans Strieleman op rust. Alzo kon de stoelendans beginnen: Jos Huypens trad aan bij GvA, Lou De Clerck trok in bij De Standaard, Luc Van der Kelen bij De Nieuwe Gazet en Piet Pirijns bij De Morgen. Na een rustige periode werd 1994 turbulenter. De verkoopcijfers namen immers een duik bij Het Nieuwsblad, Het Volk en GvA en de gevolgen bleven niet uit. De Standaard verbande Lou De Clerck naar Het Nieuwsblad, Het Volk liet zich door de VUM opkopen en GvA stelde een personeelsafslanking en een ambitieverlaging in het vooruitzicht. Met de transactie bij Het Volk werd ook een pershoofdstuk afgesloten, vermits die titel het laatste dagblad was in eigendom van een drukingsgroep. Men nam er ook afscheid van kopblad De Nieuwe Gids. In '95 ging de stoelendans verder: bij Het Nieuwsblad werd De Clerck vervangen door Pol Van den Driessche, Het Volk kreeg Lode Bostoen aan het roer, Karel Huysmans kwam de top bij GvA versterken en Van der Kelen werd bij De Nieuwe Gazet vervangen door Raymond De Craecker.

In het Franstalige landsgedeelte werd de dagbladmarkt een duopolie. Toen reeds vreesden deskundigen dat dit wel eens een voorafspiegeling kon zijn voor Vlaanderen. De sector vond echter enige troost bij het pleidooi voor duidelijke redactiestatuten van mediaminister Eric Van Rompuy. De Vlijt, de moederholding van GvA, kwam halfweg '96 in een impasse. Uiteindelijk zocht men naar een minderheidsaan-

deelhouder die vers kapitaal kon inbrengen. Intussen werd hoofdredacteur Jos Huypens de laan uitgestuurd en vervangen door Armand Van Linden. De Vlijt koos uit een aantal prominente kandidaten verrassend voor Concentra, waardoor er in Vlaanderen een derde krantengroep, de Regionale Uitgevers Groep (RUG), kwam postvatten naast de VUM en De Persgroep. De RUG werd verantwoordelijk voor Het Belang van Limburg (BvL) en GvA en werd niet alleen marktleider in beide provincies, maar werd zo ook een buffer tegen het duopolie gevaar. Er was bij de RUG echter geen sprake meer van het inbrengen van vers kapitaal. Het werd een samenwerking die 50/50 gecontroleerd werd door beide titels. Concentra-managers namen echter, vanwege talrijke lijken-uit-de-kast, de macht over. Er volgde banenverlies bij GvA, er werden regionale kantoren gesloten en het kopblad Gazet van Mechelen verdween.

De Antwerpse concurrenten van Gva meenden dat hun uur geslagen was. Zowel Het Nieuwsblad, De Nieuwe Gazet als De Morgen trachtte munt te slaan uit de gewonde marktleider. Het Nieuwsblad pakte uit met 't Stad, De Nieuwe Gazet klopte het lokale nieuws wat meer op en De Morgen lanceerde de bijlage Metro. Nergens lukten deze initiatieven en de machtsovername strandde. Nauwere samenwerking op het redactionele front bracht rust bij de RUG. Luc Van Loon werd naast hoofdredacteur van GvA ook redactiedirecteur van de twee RUG-titels.

Opiniepers

In de late jaren '90 werd er veel aandacht besteed aan de term opiniepers. Meer in het bijzonder vroeg men zich in bepaalde kringen zelfs af of er nog wel opiniebladen bestonden. Een cruciale vraag ook voor Eric Van Rompuy die zich diende te bezinnen over het protocol tussen de Vlaamse overheid en de schrijven-

de pers. De discussies rond dit thema stonden niet alleen in verband met de ontzuilingstendens, maar ook met de verdere commercialisering van de media. In de jaren '90 werden de commentaarstukken van tenoren als Manu Ruys, Frans Strieleman en Paul Goossens meer en meer naar een binnenbladzijde verwezen. Dit verschijnsel liep vrij parallel met een grondige wijziging van het audiovisueel landschap waardoor verbanden zich als het ware opdroegen.

Het succes van commerciële televisie zette de dagbladen ertoe aan de scherpe, levensbeschouwelijke standpunten op zijn minst af te zwakken. Doordat ondertussen ook de samenleving meer pluralistisch geworden was, verliep dit geruisloos. Maar de beeldcultuur drukte haar stempel nog dieper door. Het belang van de kijkcijfers verleidde de omroepen ertoe de populistische toer op te gaan. De tijd van het 'verjamberiseren' en 'vergoedeliseren' was aangebroken. En ook de kranten, de ene al wat meer dan de andere, verlaagden hun journalistieke drempels. Papier verkopen leek belangrijker geworden dan informatie verzorgen. Het viel hierbij op dat de zetel van de hoofdredacteur vaak op een schietstoel leek. Zij werden opgevolgd door directeurs van de redactie die minder schreven en nog nauwelijks op hun voorgangers-opinieeliders leken. Bestond er nog zoiets als een opiniepers? Duidelijk aanwezig waren populaire en regionale titels die evenwel steeds meer op elkaar gingen gelijken en ideologisch in het veilige centrum speelden.

Internationale Uitgeversmaatschappij

De Belgische activiteiten van de Verenigde Nederlandse Uitgevers (VNU) werden medio '96 ondergebracht in één bedrijf: de Internationale Uitgeversmaatschappij (IUM). Zowel Perexma (TV Expres) als The Press (Humo) werden operationeel gegroepeerd

onder één uitgever. Een jaar later kondigde Medixis, een dochter van IUM, het einde aan van De Nieuwe Panorama, de fusie van Elga en Feeling en de restyling van TV Expres. Eind '97 werd Vlaanderen, door uitgeverij De Vrije Pers nog getrakteerd op P-Magazine. De redactie o.l.v. Alain Grootaers, bestond uit ex-Panoramamedewerkers en de meerwaarde lag in de opiniërende ambitie.

Vanaf 1998 werden gewijzigde verkooppatronen zichtbaar: televisiebladen boerden achteruit (waarbij Humo werd voorbij gestoken door Dag Allemaal), terwijl vrouwenbladen goed uit de verf kwamen. Ook doelgroep titels (Trends, Onze Tijd, Auto) scoorden voortreffelijk, behalve dan de semi-blootbladen waar Blik vereenzaamd achterbleef na het uit roulatie nemen van Kwik. Bij Roularta overschaduwde het overlijden van Knack-directeur Frans Verleyen de andere activiteiten. In het voorjaar 2000 werd Tertio gelanceerd, een nieuw christelijk opinieweekblad. In hetzelfde jaar werd Guy Mortier algemeen hoofdredacteur van Humo, terwijl Jörgen Oosterwael en Mark Schaevers hem opvolgden.

Van Lieferringe en Van Thillo

In mei legde weekbladuitgever Guido Van Lieferringe een bom onder de beursgang van De Persgroep. De Sparta-baas had het eerst over de verloedering van de maatschappelijke roeping van de pers en over de bedreiging van de onafhankelijkheid van de redacties. Als schuldigen wees hij vervolgens de mediaconcentratie en de kruisparticipaties aan. Synergie bleef, volgens hem, daarbij niet langer beperkt tot het commerciële, maar deinde ook uit naar het redactionele terrein. Toen hij ook uithaalde naar VMM-directeur Eric Claeys was voor VMM-baas Christian Van Thillo de maat vol. Van Thillo verbrak het managementcontract van Van Lieferringe waardoor die, na 25 jaar

dienst, uitgeverij Sparta moest verlaten. In het najaar van 2001 kwam er een einde aan Bonanza, het Woestijnvis-blad dat de nachtmerrie van Humo moest worden. Het ene blad was nog niet uit het zicht of daar was reeds Punt, het conservatieve weekblad van de Vlaamse Media Groep. Hoofdredacteur Peter De Roover wou binnen de twee jaar 20.000 exemplaren verkopen.

Radio

Begin 1990 trad een nieuw decreet voor lokale radio's in werking. Er doken echter onmiddellijk problemen op. Die bleken vooral betrekking te hebben op de staatshervorming en de daaruit voortvloeiende bevoegdheidsverschuivingen naar de Gemeenschappen. Beter verging het de herprofilering van de openbare omroep. De vijf netten kregen een eigen identiteit. BRT 1, BRT 2 en BRT 3 werden respectievelijk de infozender Radio 1, de ontkoppelde amusementszender Radio 2 en de cultuurzender Radio 3. De zendtijd van Radio Brussel werd uitgebreid. In '92 kwam daar nog, voornamelijk om reclameredenen, Radio Donna bij en werd de Wereldomroep omgedoopt tot Radio Vlaanderen Internationaal. Het laatste jaar van het millennium stond voor de lokale radio's vooral in het teken van de netvorming. Eind 2000 keurde het Vlaams parlement het decreet over landelijke radio goed. Hierdoor kreeg de VRT concurrentie van twee commerciële radio's, Q Music en 4FM. Twee jaar later voorzag een nieuw Vlaams decreet in vier soorten particuliere radio's: landelijke, regionale, lokale en kabelradio.

Kanaal 2 en VT4

In de annalen van de BRTN zal 1991 niet enkel vermeld worden als het jaar van een nieuw vijfjarenplan, maar vooral als het jaar dat de openbare tele-

visie bekwam van de VTM-uppercut. Toch bleef de commerciële zender met een marktaandeel van 40 procent goed scoren. Er kwam in hetzelfde jaar ook een doorbraak voor lokale televisie. Op basis van het kabeldecreet werden AVS (Eeklo), RTVL (Leuven), ATV (Antwerpen) en RTVO (Kortrijk) als eersten erkend. Op de valreep startte ook nog Kinder-Atelier als eerste doelgroepentelevisie. In '92 verdubbelde de betaalomroep FilmNet het abonneebestand vooral door het voetbalaanbod. 1993 werd vooral het jaar van de regionale zenders en van de pax media. Er werden immers vijf nieuwe zenders erkend, waaronder Focus-TV, TV-Brussel en Televisie Limburg. Minister van Cultuur Hugo Weckx trok een dialoog op gang tussen de BRTN en VTM om het wantrouwen tussen beide te ontzenuwen.

Het nieuwe kabeldecreet van april '94 bracht de Vlaamse regelgeving op het niveau van het Europees normenkader. In dezelfde periode raakte bekend dat de Noorse mediagroep SBS de commerciële zender VT4 in Vlaanderen wou opstarten. Weckx rekende op de kabelmaatschappijen om dit buitenlands station te weren. De VUM, de enige uitgever die de VTM-trein had gemist, nam echter een optie op aandelen van VT4, waardoor de zender op 1 februari '95 kon starten. Dit was exact twee dagen na de lancering van Kanaal 2, de troostprijs die VTM bekwam. In een door de Vlaamse Raad goedgekeurd minidecreet werden de speerpunten van de kersverse minister voor media-zaken Eric Van Rompuy opgenomen. De dagelijkse leiding van de openbare omroep kwam in handen van één manager aan het hoofd van een zelf gekozen directieteam. Een headhunter werd ingehuurd om de witte raaf te selecteren.

De Graeve en De Leersnyder

Het werd Bert De Graeve die bij Alcatel Bell werd weggeplukt. Zeer snel maakte hij de namen van zijn directiecomité bekend waarbij hij duidelijk voor ervaring koos. Snel ook raakten de grote lijnen van het maxidecreet bekend. De BRTN werd een nv van publiek recht met een overschakeling naar een contractueel stelsel. Na het minidecreet kwam er in april 1997 een maxidecreet waarin de opdracht van de openbare omroep, voortaan VRT genaamd, werd gestipuleerd. Voortaan werd TV1 het 'verbredende net' en TV2 het 'verdiepende net' genoemd. Nieuw was ook het vijfjarig beheerscontract waarbij de omroep zich engageerde tot resultaatverbintenissen. Negatief was echter de overstap van bekende werknemers naar de concurrentie. Zo vluchtten Chris Van Den Durpel en Rani De Coninck naar VT4, Birgit Van Mol en Jacques Vermeire naar VTM.

Maar ook de commerciële omroep had zo zijn zorgen. Minder reclame-inkomsten en de concurrentie met VT4 leidden naar het vertrek van directeur-generaal Luc De Leersnyder en het terugtreden van het duo Verdrengh en De Praetere als programmadirecteurs. Na een aantal tussenpauzen was het directeur-generaal Eric Claeys die VTM terug op de sporen zette dankzij een terugkeer naar de oude waarden. Er kwamen ook meer en meer 'algemene zenders' op de kabel: Vitaya in augustus '99 en Kanaal Z in september.

Internet

In zijn beleidsnota voor de komende vijf jaar lichtte mediaminister Dirk Van Mechelen in 2000 het snel evoluerend medialandschap door. Daarbij vielen al gauw begrippen als informatiemaatschappij en ICT. De stijgende kruisbestuiving tussen het audiovisuele en het telecommunicatieve leidde al snel tot een

aparte afdeling e-VRT. VTM weigerde vooralsnog rond digitale televisie samen te werken met de openbare omroep die dan maar op haar eentje aan het project 'Internet en omroep' begon. De grote droom was dat de VRT een e-servicenetwerk voor alle Vlamingen tot stand zou brengen. Maar dat is voer voor het laatste deel.

DEEL 4: 2002 tot heden

Dit laatste deel bewijst de kracht van het multimediaal tijdperk. Konden we voor de eerste jaren van dit gedeelte de diverse media nog helder uit mekaar houden, dan stelden we in onze tocht naar 2015 vast dat de afbakening, door concentratie tendensen, steeds meer in mekaar verstrengelde.

2002 was een uitermate belangrijk jaar voor de journalistiek en in het bijzonder voor onze vereniging. Het Verbond van Vlaamse Journalisten van de Periodieke Pers (VJPP) vervelde immers tot Vlaamse Journalisten Vereniging (VJV). De oude benaming bekte niet alleen moeilijk, maar geleek ook sterk op een zustervereniging en de vlag 'periodieke pers' dekde de lading niet meer. Naast redacteurs van de gedrukte media traden immers ook talrijke journalisten van de audiovisuele- en nieuwe media toe. De VJV verhuisde ook van de vertrouwde stek aan de Ijzerenwaag naar het Internationaal Perscentrum Vlaanderen aan de Antwerpse Grote Markt.

In hetzelfde jaar werd ook de Raad voor Journalistiek geïnstalleerd. Onder leiding van secretaris-generaal Flip Voets ging deze Raad waken over de journalistieke deontologie. Er ontspoon zich ook een interessante discussie over de rol van de journalist in een democratische samenleving. Het begon met een initiatief van mediaminister Dirk Van Mechelen om op krantenredacties de logica van de 'wegwerpmaatschap-

pij' te doorbreken. Hij wenste voor de dagbladen dan ook een toelage om oudere journalisten in dienst te houden en alzo het collectief geheugen niet node-loos te dumpen. Vervolgens laaide er, toen reeds, een debat op over de relatie tussen pers en politiek. Yves Desmet onthulde de herhaalde druk vanwege premier Guy Verhofstadt. Bart Eeckhout veroordeelde de strategie van sp.a-voorzitter Patrick Janssens om de politieke agenda te bepalen via doorgegeven informatie. Rik Van Cauwelaert klaagde de te nauwe persoonlijke banden tussen journalisten en politici aan en Hugo Schiltz vond de lancering van Freya Van den Bossche in die zin dan ook duidelijk een brug te ver.

De Koning Boudewijnstichting ten slotte peilde met het studierapport 'Tussen woord en daad' naar de taak die de journalist voor zichzelf weggelegd zag, dit uitgerekend in een periode waar elders burgerjournalistiek de kop opstak. Bleek dat onze persmensen, het zo waarheidsgetrouw mogelijk informeren van de burgers, als hun belangrijkste taak beschouwden. Maatschappelijk engagement werd slechts door een kleine minderheid als belangrijk ervaren. De meesten hadden geen oog om de mondigheid van de burgers te vergroten en vonden het ook geen belangrijke taak om maatschappelijk ongenoegen te kanaliseren en onder de aandacht te brengen.

Vandermeersch, Stevaert en Het Volk

Peter Vandermeersch, hoofdredacteur van De Standaard (DS), nam met deze resultaten geen vrede, peilde de lezers dan zelf maar en stuurde op basis daarvan de krant bij. Voortaan ging het blad voor alle maatschappelijke thema's, verdween het logo AWW/VVK en werd de weekeditie geherwaardeerd met De Standaard Magazine. In het najaar 2003 verzezen de zondagskranten als paddenstoelen uit de grond. Eerst was er Het Nieuwsblad op Zondag, dan

volgde Het Laatste Nieuws met Sport op Zondag en Concentra/Roularta met De Zondag. Twee weken na de lancering werd Sport op Zondag al stopgezet. Vervolgens begonnen de titels aan hun formaat te sleutelen. Gazet van Antwerpen (GvA) schakelde over op tabloid, wat later gevolgd door DS, De Lloyd, Het Nieuwsblad en Het Belang van Limburg.

Eind 2004 deed zich op de Antwerpse boekenbeurs een incident voor dat tot op heden nazindert. Steve Stevaert, die er zijn kookboek kwam presenteren, verklaarde er onomwonden dat er bij GvA 'veel zou veranderen'. Hij stelde dan ook alles in het werk om redacteur Roger Van Houtte ten onrechte het zwijgen op te leggen vanwege zijn zagezegde 'te kritische benadering' van het beleid van burgemeester Patrick Janssens. De politieke commentator werd eerst op een zijspoor gezet en later ontslagen.

Begin 2005 pakte DS uit met Espresso, een goedkoop dagblad voor de internetgeneratie. Het werd opgewarmde koffie en verdween even snel als '24 uur' en 't Stad'. In hetzelfde jaar werd De Tijd (DT) opgekocht door De Persgroep en Rossel. In februari 2006 verbaasde DT evenwel met een digitaal experiment in wereldprimeur. 200 lezers mochten gedurende enkele maanden hun krant lezen op elektronisch papier. Dit werd beschouwd als de laatste stap om van digitale verspreiding dagelijkse kost te maken. Er bewoog ook heel wat bij de VUM-kranten. Vandermeersch werd er algemeen hoofdredacteur en liet zijn functie bij DS over aan Bart Sturtewagen. Bij Het Nieuwsblad en Het Volk verliet hoofdredacteur Frank Buyse het bedrijf en kwam Dirk Remmerie in zijn plaats.

In volle komkommertijd stak het gerucht rond een nieuw Vlaams rechts dagblad weer de kop op, maar daar bleef het dan ook bij. Hetzelfde verhaal overigens voor de zoveelste aankondiging van het

Roularta-dagblad. De Persgroep greep diezelfde vakantieperiode aan om alle activiteiten onder één rechtspersoonlijkheid te brengen. Ook VUMmedia vervelde tot Corelio, terwijl Concentra Media haar ganse handel in zes business units bundelde. In mei 2008 rolde Het Volk voor de laatste keer van de persen. De dag erna ging de fiere arbeiderskrant op in Het Nieuwsblad. Alzo bleven er in Vlaanderen 10 dagbladtitels over, uitgegeven door drie groepen.

Staten-Generaal

Malaise, crisis, kantelpunt, bloedbad: de krachttermen waren niet uit de lucht. Gelukkig kwamen de Staten-Generaal van de Media eraan. Alle kopstukken gingen namelijk op 19 maart 2009 in Antwerpen met elkaar in debat over de crisis en de besparingsrondes. Het werd snel duidelijk dat er te veel hooi op de vork werd genomen en het gebeuren verzandde dan ook in oeverloos gepalaver. De uitgevers bleven positief en noemden de sector financieel gezond, terwijl de journalisten zich dan ook afvroegen waarom er zo dringend moest bezuinigd worden. Minister-president Kris Peeters kondigde een stuurgroep aan terwijl de lezers, om wie het eigenlijk draaide, in de kou bleven. Na deze happening werd het al snel business as usual. De concurrentie en de commerciële druk deden de kwaliteit van het nieuwsaanbod afnemen wat dan weer een negatief effect had op het pluralisme. Vragen rond de inwisselbaarheid van de zgn. kwaliteitsbladen, het overwegend linkse discours, het cordon médiatique, de wensen van de lezer en het ontbrekend wetenschappelijk onderzoek bleven uit, waardoor er alsnog geen aanzet kwam voor een strategisch mediabeleid. Veel werd doorgeschoven naar de volgende Staten-Generaal.

De Corelio-bladen konden in 2010 mooie verkoopcijfers voorleggen in tegenstelling tot de twee andere

uitgevers die bovendien verdeeld aantikten. Bij De Persgroep leverde De Morgen een weinig in en deed Het Laatste Nieuws er wat bij. Ook bij Concentra deed zich dat voor, Het Belang steeg wat en GvA kreeg alweer een pak voor de broek. GvA-hoofdredacteur Pascal Kerkhove wenste trouwens het tij te keren met 'het perfecte huwelijk tussen meer regionaal nieuws en kwaliteit'. De eerste nummers bewezen echter dat het nog niet was doorgedrongen dat een regionaal dagblad de minst elitaire nieuwsbron was en er dus niet met dédain moest worden neergekeken op 'foertstemmers'. Bij DT tenslotte was het betere resultaat te danken aan de digitale abonnementen.

Tablets en duopolie

De tweede Staten-Generaal van de media vond plaats in mei 2011. Alles draaide rond de samenwerking tussen Vlaamse mediahuizen. De dringende zorgen, zoals de algemene afkalvende verkoopcijfers en de online concurrentie bleven concreet haast onaangeroerd. Ondertussen ontsnapten enkel DS en DT uit de rode cijfers dankzij hun digitale abonnees. De uitgevers werden bovendien geconfronteerd met adverteerders die de voorkeur gaven aan tablets of smartphones. De abonnee van zijn kant, had voortaan de keuze tussen een partiële printversie, een digitaal tabletabonnement of digitale info op maat.

Op 26 juni 2013 werd Vlaanderen opgeschrikt door de creatie van Het Mediahuis, een samensmelting van Corelio en Concentra, waardoor er voortaan nog maar twee persgroepen overbleven. Niet te vergeten dat in diezelfde maand ook al de transportkrant De Lloyd verdween. De vierde macht werd nog maar eens verzwakt door het concentratieduiveltje. Na dit duopolie bleef nog één horrorformule over. Op 17 februari 2014 had de derde Staten-Generaal van de Media hier echter geen oren naar. Integendeel de ceo's

bleven opvallend optimistisch. Voor hen was er geen crisis, noch aantasting van de nieuwskwaliteit, wel nood aan... samenwerking. Alzo telde Vlaanderen nog zeven dagbladtitels (kopbladen niet meegerekend) uitgegeven door twee groepen.

Van Liefferinge, Freya en Mohammed

Na het explosieve jaar 2001 werd de magazinemarkt iets rustiger. Enkele marktleaders veranderden wel van uithangbord: Medixis werd Sanoma en Sparta koos voor Magnet. Het conservatieve Punt trachtte tevergeefs via een complexloos Vlaams identiteitsbesef en ver van de politieke correctheid wat kleur te geven aan de eenheidsworst. Na negen nummers reeds was het vat af. In maart 2003 nam Guy Mortier afscheid van Humo waar hij in 1961 als freelancer begon. Vijf maanden later was het de beurt aan blademaker Guido Van Liefferinge om de Vlaamse persscene te verlaten. Twee jaar later kwam hij echter nog even terug in de picture dankzij zijn boek 'Glamour en Glitter, Geld en Macht – Welkom in Medialand.' Hierin waarschuwde hij voor cross-ownership en voor buitenlandse overnemers.

Het boek bracht alleszins de magazines weer onder de aandacht en dat was nodig. Zo was 2005 een barslecht jaar. Meer dan 70 procent van de publieksmagazines boerden achteruit. 2006 bewees het perpetuum van de magazinepers: titels komen en gaan, worden hertekend of verkocht. Zo verdween het maandblad Deng, de opvolger van Mao Magazine, gelanceerd door Danny Ilegems en, jawel, Roland Duchatelet. Ook TV7, Touché en Netwerk hielden het voor bekeken. Roularta Media Groep (RMG) lanceerde dan weer het mannenblad The Gentleman en Sanoma pakte uit met Milo, een maandblad voor medioren, mannen en vrouwen van de babyboomgeneratie.

Maar 2006 was ook het jaar waarin vice-premier Freya Van den Bossche klacht indiende tegen Knack-columnist Koen Meulenaere wegens laster. Deze laatste suggereerde immers dat de minister haar licentiaatsscriptie niet eigenhandig had geschreven. Knack-hoofdredacteur Rik van Cauwelaert bevestigde het verhaal en zette de integrale versie van de thesise op de website. De lezer kon nu oordelen.

In hetzelfde jaar begon de discussie rond de publicatie van spotprenten over religieuze symbolen. De beroepsverenigingen beklemtoonden dat de persvrijheid niet in het gedrang mocht komen. Er werd vastgesteld dat de meest agressieve aanvallen op de publicatie van de Mohammed-cartoons zich voordeden in landen waar er geen sprake was van persvrijheid.

Internet, Het gat van de wereld en Slangen

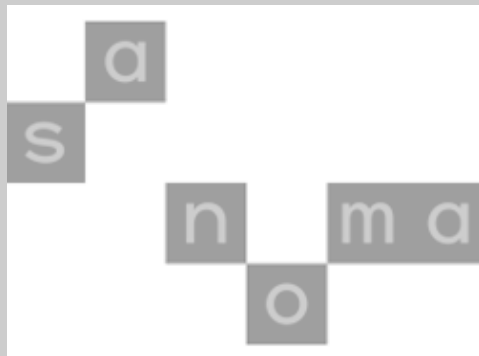
Het viel op dat 2007 het jaar werd van de definitieve doorbraak van het internet als massamedium. De signalen daartoe draaiden rond de complementariteit tussen site en weekblad en rond de reclameinkomsten via het internet. Bovendien oordeelde een correctionele rechtbank dat bijdragen op het internet onder de noemer 'persmisdrijf' vielen. Aanleiding was de aanklacht van twee NMBS-veiligheidsagenten tegen Marco Van Hees, die hen op de website van Indymedia had beledigd. Het gevolg was dat klachten van een internet-journalist enkel door een assisenhof konden worden berecht. In november 2008 besliste een Franstalig rechter om Humo uit de rekken te halen. Aanleiding was het verzoek van Fernand Koekelberg, commissaris-generaal van de Federale Politie en diens secretaresse Sylvie Ricour. Alles draaide rond de bliksemcarrière van die laatste en de kolderporno die de Humo-rubriek 'Het Gat van de Wereld' hierover had gebracht. Deze censuurmaatregel druiste in te-

gen het recht op satire en parodie. De uitspraak tastte dus de fundamentele rechten van Humo aan. De rechtbank van Hasselt oordeelde dan weer dat Dirk Draulans en Rik Van Cauwelaert van Knack het recht hadden om Noël Slangen kritisch aan te pakken i.v.m. belangenvermenging en twijfelachtige overheidscontracten. De rechter vond dat Knack de waakhondfunctie van de pers terecht had uitgeoefend.

Humo, Story, Knack

Begin 2010 belandde Humo definitief bij Woestijnvis. Wouter Vandenhoute garandeerde de onafhankelijkheid van de redactie. Sam De Graeve kwam als co-hoofdredacteur Jörgen Oosterwaal versterken, maar kon de dalende verkoopcijfers niet ombuigen. Meer zelfs, verschillende nummers tikten af onder de magische grens van de 200.000 exemplaren. De Graeve hield in 2011 dan maar de eer aan zichzelf. Hij werd opgevolgd door Bart Vanegeren. Deze plande een herlancering, al bleef veel bij het oude op uitzondering van het schrappen van de baseline 'onafhankelijk weekblad'. Zijn uitspraak dat hij Humo naar deze eeuw wilde versassen, deed de hoop rijzen, dat het eindelijk doordrong dat het blad samen met zijn publiek verouderde. Maar de mayonaise pakte niet en in 2012 zocht ook Vanegeren de uitgang op. Een jaar later trad Wouter Van Driessche aan. Deze wilde uitpakken met onderzoeksjournalistiek, een formule waarmee het blad zich in de vorige eeuw geregeld liet opmerken. Leo Delcroix, Notaris X, Hugo Camps en anderen kunnen erover meespreken.

Bij Story kon Frederik De Swaef, die Thomas Siffer als hoofdredacteur opvolgde, betere resultaten voorleggen. In mei 2012 barstte er echter een kleine oorlog los tussen Story en Dag Allemaal. Alles draaide rond het exclusief foto-akkoord dat Story afgesloten had rond het huwelijk van Debby Pfaff. Ondanks deze deal

publiceerde Dag Allemaal heel wat foto's van het gebeuren. Dit alles bracht Story ertoe om op haar cover te vermelden 'Dit ziet u niet in Dag Allemaal', alleszins een ongeziene primeur in ons perswereldje.

Knack zat in de hoek waar de klappen vielen. In de vakantie 2011 werd hoofdredacteur Karl van den Broeck ontslagen. In eenzelfde beweging werd Rik Van Cauwelaert tot strategiedirecteur van alle Roulaertablades bevorderd. Iets later kreeg Trends-hoofdredacteur Johan Van Overtveldt ook de redactionele leiding bij Knack. In het najaar 2012 werd Van Overtveldt vervangen door Jörgen Oosterwaal (ex-Humo). Deze benoeming werd echter gecontesteerd door de zwaargewichten Rik van Cauwelaert en Koen Meulenaere. Inzet van het protest vormde vooral het verkiezingsmagazine Patrick (sp.a) dat door Oosterwaal werd geconcipeerd. Zowel Van Cauwelaert als Meulenaere versaste naar De Tijd.

Goedele, Wauters, PdW

Wegens dalende verkoop- en reclamecijfers werd het Sanoma maandblad Goedele eind 2011 opgedoekt. Maar La Liekens, kwam een half jaar later terug. Uitgever Cascade (Eos,Primo) legde meer de nadruk op een warmer en vrouwelijker blad dat, hoe verzinnen zij het, GDL werd gedoopt.

Ook bij uitgever Think Media gingen ze op zoek naar BV's. Zo werd zanger Koen Wauters gebombardeerd tot hoofdredacteur van het mannenblad Menzo. Volgens de uitgever was de Clouseau-frontman de verpersoonlijking van de combinatie waar het tweemaandelijks blad voor stond: sport en lifestyle. Wauters zelf noemde het een 'pittige uitdaging'. Ook de motor van P-Magazine sputterde. Op vijf jaar tijd gingen er ruim tienduizend exemplaren minder over de toonbank. Eind 2011 sleutelde het blad aan zijn

cover, waarbij de schaars geklede babe moest wijken voor, jawel, nieuwsitems. Maar dit volstond niet en in april 2012 stapte hoofdredacteur Michael Lescoart op. Hij werd een maand later verrassend opgevolgd door Patrick De Witte (PdW). Deze wenste met P-Magazine een nieuwe lijn uit te zetten en het blad meer inhoudelijke sérieux te geven. Net als bij Humo was onderzoeksjournalistiek het breekijzer, al besepte hij wel dat de financiële situatie van de uitgeverij de reconversie van P-Magazine bemoeilijkte. Ook PdW slaagde niet zijn opzet

Joepie

Bij de andere magazines scoorde vooral Joepie goed. De vraag van één miljoen luidde dan ook hoe het veertigjarig tienerblad erin slaagde meer nummers te verkopen, terwijl zowat alle weekbladen pluimen lieten. Het leek immers eenvoudiger op te sommen waardoor de achteruitgang kon verklaard worden. De crisis, die zowel de reclame-inkomsten als de losse verkoop aantastte, leek vanzelfsprekend. Maar ook het afnemend rookgedrag en het online invullen van de lotto deed de impulsaankopen van magazines dalen. En ook de lancering van dagbladbijlagen als DM Magazine en DS Weekblad, de digitalisering met de elektronische programmagidsen en het internet in het algemeen kwamen het gegeven nog verzwaren. De vraag bleef dus hoe Joepie daaraan zolang ontsnapte? Heel simpel eigenlijk door naadloos aan te sluiten bij de leefwereld van het, in meerderheid vrouwelijk, 12- tot 16-jarige leespubliek. Maar ook bij Joepie bleef het mooie liedje de volgende jaren niet duren en uiteindelijk werd het vanaf medio 2015 een maandblad.

Na het plotse overlijden van Patrick De Witte in februari 2013 diende P-Magazine opnieuw naar een hoofdredacteur te zoeken. De keuze viel op Jeroen

Denaeghel en met hem verscheen er opnieuw bloot op de cover. In het najaar 2015 kwam P-Magazine in een zware storm terecht waardoor het (voorlopig?) laatste nummer op 2 oktober in de winkel lag. Mogelijk kwam P-Magazine via een ander bedrijf terug in handen van Maurice De Velder en kende het een doorstart als digitale medium.

In volle zomer 2013 stapte Wouter Van den Driessche op bij Humo. Een verdere daling van de verkoop en het feit dat hij zijn 'journalistieke DNA' niet kon koppelen aan dat van het blad, werd hem fataal. Humo kreeg alzo zijn vierde hoofdredacteur in vier jaar. Voorlopig werd Karel Degraeve de gelukkige. Maar in september 2013 werd ex-medewerker Dany Ilegems de nieuwe leider. De ondertitel 'onafhankelijk weekblad' werd terug van stal gehaald en er verscheen een vintage Humo. Maar ook Ilegems moest in 2014 lijdzzaam toezien hoe de verkoop bleef dalen. Hij rekende wel op de digitale kanalen om het bereik te verhogen.

Ondertussen bij Sanoma

Ook Sanoma Media (Libelle, Flair, Feeling, Story) werd getroffen door de malaise die voortwoekerde binnen het tijdschriftenlandschap. Om die reden trouwens zocht de groep aansluiting bij de televisiemarkt (SBS zenders Vier en Vijf). Midden 2013 leek het alsof de Sanoma-titels te koop stonden. Vraag hierbij was evenwel wie daarvoor belangstelling had. Voor Roularta vormden de vrouwenbladen een mooie aanvulling bij Knack en Trends, maar de uitgeverij zat zelf verwickeld met de verkoop van haar Franse media. De Persgroep kwam ook in aanmerking, alhoewel hun Dag Allemaal dan interne concurrentie van Story zou krijgen en Christian Van Thillo bovendien zijn Nederlandse activiteiten nog wenste uit te breiden. Hoe dan ook, Aimé Van Hecke, ceo van Sanoma Media Belgium, wilde dringend besparen, trok daarom

alle activiteiten terug in Mechelen en fuseerde de Franstalige en Nederlandstalige redacties. Eind 2013 hield Van Hecke het voor bekeken bij Sanoma. Een jaar later verkocht de uitgeverij haar belang in De Vijver (Vier, Vijf, Woestijnvis) aan Telenet. Bij die verkoop kwam Humo los uit De Vijver en werd ondergebracht bij Sanoma. Medio 2015 raakte bekend dat uiteindelijk Van Thillo de buit binnen haalde. Humo, Story, Teve-Blad en Vitaya verhuisden naar De Persgroep waar zij TV-Familie, Dag Allemaal en Joepie kwamen vervoegen. Voor Humo betekende dit de derde eigenaar in twee jaar tijd.

Radio

De vijf nationale openbare radiozenders bleven in 2002 goed scoren, enkel Studio Brussel bleef lichtjes wegzakken. De bedoeling van Klara om te verbreden zonder te vervlakken leek te lukken. Bij de eerste resultaten van de commerciële landelijke zenders behaalde Q-Music een marktaandeel van 7,4 procent. Het was onduidelijk waar die luisteraars precies vandaan kwamen, vermits grote boeman Radio Donna er ook weer stevig op vooruit ging. De mist rond de erkenning van 4FM bleef nog lang hangen. Veel had te maken met de onverwacht grote koersstijging van de aandelen van Think Media en de arrestatie van haar topman Maurice De Velder. Uiteindelijk kreeg 4FM toch een positieve evaluatie. In het voorjaar 2003 sloot mediaminister Dirk Van Mechelen met zijn Franstalige collega Richard Miller, na jaren gekibbel, een akkoord voor een nieuw radiofrequentieplan. De nieuwe regeling die Vlaanderen, naast de landelijke commerciële zenders Q-Music en 4FM, zou voorzien van vijf regionale radiostations en 294 lokale radio's diende in december van kracht te worden. Halverwege november liet de nieuwe mediaminister Marino Keulen echter weten dat de bespreking met de Franstaligen alweer stokte en dat het, zoals in de

duivensport, 'bewolkt en wachten' was. Onder het bewind van de nieuwe mediaminister Geert Bourgeois, kregen vijf levensbeschouwelijke- en zeven socio-economische verenigingen in 2004 toegang tot de radio. Ook politieke partijen kregen zendtijd, maar dan wel uitsluitend twee maanden voor de verkiezingen. En op 27 mei was het zover: het nieuwe frequentieplan voor privé-radio's ging van start. De erkende mochten ernaar overschakelen, terwijl de andere dienden te stoppen. Daar dossier en realiteit nogal ver uit elkaar lagen, volgde er een tsunami van klachten. In april 2005 meldde Geert Bourgeois dat niet-openbare radio's die storingen ondervonden door Franstalige zenders een klacht konden indienen bij het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie (BIPT). De Waalse mediaminister Fadila Laanan zorgde, veel later, voor een oplossing. In het najaar 2005 werd bij decreet de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) opgericht. Alzo kwam er een onafhankelijk controleorgaan voor het ganse medialandschap. Met de VRM zorgde Bourgeois voor overzichtelijkheid, kwam er een einde aan de versnippering en, in de marge, ook toezicht op het werk van journalisten. Het jaar nadien volgde dan het wettelijke luik inzake de erkenning van particuliere, landelijke, regionale en lokale omroepen.

In mei 2007 vierde Vlaanderen 25 jaar privé radio. Het begon allemaal met 'niet-openbare radio' en eindigde toen met 'internetradio'. Het bleef, zelfs na een kwarteeuw, een moeilijk dossier. In hetzelfde jaar kocht de Vlaamse Media Maatschappij (VMMa), eigenaar van Q-Music, 4FM over. Omdat een eigenaar slechts twee nationale radiozenders mocht bezitten, kwam Roularta in de problemen, omdat die over Radio Mango beschikte en tegelijk 50 procent aandelen in de VMMa bezat. In 2008 verschenen Corelio en Concentra met radio Nostalgie op de radar.

Lieten en Gatz

2009 werd een druk radiojaar. Eerst kwam MnM in de plaats van Radio Donna, nadien kreeg Vlaanderen een nieuw mediadecreet. Als belangrijkste wijziging voor de radio-omroep gold het onderscheid tussen lineaire (naar alle potentiële luisteraars) en niet-lineaire diensten (op aanvraag). In 2010 publiceerde de VRM een rapport over mediaconcentratie in Vlaanderen. Een belangrijke conclusie was dat de stijgende verstrengeling van mediagroepen ook leidde tot de lancering van nieuwe 'mediaproducten'. De Regulator noteerde dat de radiomarkt werd beheerst door VRT en VMMa, de regionale zenders zich verenigden tot Radio Nostalgie en de netwerkvorming ook bij de lokale radio's steeg. In juli 2011 ondertekenden mediaminister Ingrid Lieten en VRT-baas Sandra De Preter een beheersovereenkomst voor de periode 2012 – 2016. Het openbaar radio-aanbod mocht voortaan op alle platformen dus ook op internet en mobiel. De VRT moest ook de Vlamingen in het buitenland bedienen en daarom dienden alle netten in dezelfde zin toegankelijk te zijn. Een laatste krachtlijn verplichtte een minimum aandeel Nederlandstalige muziek op de radio. Lieten kreeg bakken kritiek van de commerciële en regionale media die haar smalend de minister van de VRT noemden. Lieten antwoordde de onrust te begrijpen, maar voldoende rekening te hebben gehouden met alle actoren. 2013 werd afgesloten met de lancering van de lokale radioketen Story FM die tot de Sanomagroep behoorde.

Het Vlaams Parlement keurde een jaar later amendementen goed die een apart statuut gaven aan de gemeenschapsradio's. Hiermee werd een Europese richtlijn gevolgd om private radio's met een lokale inbedding, creatieve programmatie en niet-commercieel karakter, te steunen. Radio Scorpio en Radio Centraal verheugden zich in die evolutie die vooral

de handel in frequenties en de ketenvorming aan banden wilde leggen. Nog in 2014 trad Sven Gatz aan als nieuw mediaminister en hij drukte al meteen de hoop uit om Vlaanderen in 2025 te voorzien van analoge radio-uitzendingen via FM. Ondertussen brak in juni 2015 een rel los naar aanleiding van het mogelijk verdwijnen van FM Brussel. Sven Gatz kondigde een verder onderzoek aan. Een maand later bereidde hij de nieuwe beheersovereenkomst 2016 – 2020 voor. In de visienota bleek alles te draaien rond het begrip digitaal, bleek de naam Radio 1 te moeten wijken voor het 'merk' Canvas en kreeg MNM een breder draagvlak, zodat het uit het vaarwater van de commerciële zenders verdween.

Televisie

VRT-baas Bert De Graeve haalde in zijn nieuwjaarspeech 2002 fel uit naar de machtspositie van De Persgroep. Hiermee wilde hij duidelijk een politiek debat op gang brengen rond concentratie in het Vlaamse medialandschap. In januari pakten zowel de VRT als VTM uit met vernieuwde journaals. Bij de openbare omroep kregen de vier nieuwsuitzendingen een eigen identiteit, waarbij die van 13 uur de voortgang benadrukte, die van 18 uur vooruitblikte, die van 19 uur de hoofdzaken behandelde en die van 23 uur tenslotte samenvatte. VTM voerde een smalle tekstband in tijdens het middag- en avondjournaal. Die banners bevatten de hoogtepunten, de verwijzingen naar reportages en het nieuws. Bovendien viel het VTM-nieuws voortaan over de hele wereld live te bekijken.

VT4 nam een nieuw élan. Het verhuisde van Londen naar Vlaanderen onder een vers logo, met een vast schema en een journaal. In mei trad Tony Mary aan als opvolger van Bert De Graeve. Christina von Wackerbarth, die de sp.a liever in de zetel van gedele-

geerd bestuurder had gezien, werd directeur operationele zaken. Uit de cim-cijfers bleek dat TV1 in 2002 een stevige voorsprong behield op VTM.

Tony Mary

Tijdens de verkiezingsperiode in mei 2003 werd VRT-Nieuws.net gelanceerd. Voor VRT-baas Tony Mary werd het een manier om alle informatie van de teletekst-, radio- en televisieredacties te bundelen in innoverende nieuwsformats. In de aanloop naar die stembusslag voelde Luk Alloo na het journaal, in 'Advocaat van de duivel', elke dag een politicus aan de tand. Dit programma werd simultaan uitgezonden op Radio 1 en TV1. In het najaar raakte bekend dat de VRT het eerste jaar van de tweede beheersovereenkomst met succes had afgerond. Het voldeed ruimschoots aan de normen en ook de kwaliteit zat goed. Dat alles werd bovendien bereikt in het jaar waarin Bert De Graeve de zender onverwacht verliet en met besparingen diende te worden afgerekend. De voorstelling van deze resultaten in het Vlaams Parlement werden echter negatief ondergesneeuwd door de benoeming van Aimé Van Hecke tot VRT-televisie directeur. Tony Mary had die aanstelling namelijk geforceerd zonder de steun van de raad van bestuur.

In 2004 zorgde het tijdelijk sportnet Sporza en in het verlengde daarvan de toekomstplannen van de VRT voor een barst in de reeds frêle pax media. De private omroepen (VMMa met VTM, Kanaaltwee, Q-Music en JimTV), VT4, de regionale zenders en Vitaya) beschuldigden de VRT van misbruik van belastinggeld. Bovendien diende de VMMa bij de Europese Commissie hierover een klacht in. De kleine oorlog deinde ook uit naar de sportrechten die VTM en VT4 voor de neus van de VRT wegkaapten. Daar bovenop verscheen Belgacom met televisieplannen op het toneel en verstoortte hiermee de traditionele mediamarkt.

Begin 2005 kreeg de VRT een nieuwe raad van bestuur. Als gevolg van de verkiezingen mochten CD&V, VLD, SP.a-Spirit en Vlaams Belang elk drie bestuurders afvaardigen. Groen en N-VA verdwenen uit de raad. Er stond heel wat op de agenda: meer slagkracht voor de raad en meer transparantie in het beleid. Op het eerste zicht dreigde er voor Tony Mary niet al te veel gevaar, vermits enkel het VB in de oppositie zat. Toch sloopte met VLD-nieuwkomer Eric Dillens, die met zijn broer het productiehuis D&D leidde, één van de founding fathers van VTM binnen.

Regionale en digitale televisie

De strijd om de kijker lag echter niet meer uitsluitend bij de nationale omroepen. Een steeds toenemend kwalitatief en gevarieerd aanbod waren troeven in de opmars van de elf Vlaamse regionale televisiezenders. Enkel de reclame-inkomsten bleven een handicap. De Antwerpse zender ATV kon als model dienen, al sijpelde er toch kritiek door. Die kwam in Antwerpen aangewaaid van noord en zuid (vooral van noord) en van links naar rechts (vooral van rechts). Over het algemeen groeide er ook kritiek, omdat gemeentebesturen de zenders betaalden om zelfgemaakte berichten binnen de regionale nieuwsuitzendingen te smokkelen. Bijzondere kritiek kwam er ook n.a.v. het voorstel van mediaminister Bourgeois om de regionale televisiezenders twee miljoen euro toe te stoppen voor opleidingsprojecten en voor de productie van programma's ter bevordering van de lokale betrokkenheid van de burgers. Er werd gevreesd voor afhankelijkheid.

Na Belgacom verscheen ook Telenet met zijn televisieproduct op de markt. Werden de VMMa-zenders in het Belgacom basispakket opgenomen, dan sloot Telenet een samenwerkingsakkoord af met de VRT en met de anderen. In de Mediacommissie kwam er

kritiek, omdat de kijker die een volledig aanbod nastreefde, zich twee keer moest abonneren.

Eind 2005 werkte het kabinet Bourgeois aan een nota om de raad van bestuur meer armslag te geven en om de structuur van de VRT aan te passen, iets wat Tony Mary niet wilde. Het feit dat beiden een eigen agenda volgden, voorspelde weinig goeds. Twee thema's dienden in 2006 alvast hun beslag te krijgen: de digitalisering en de nieuwe beheersovereenkomst voor de VRT. Tony Mary wierp zich als het ware op het digitaliseringsdossier: hij eiste veel geld om acht (!) digitale themakanalen te financieren, maar de politieke wereld had geleerd uit het verleden en wist dat Mary uit was op een krachtmeting. Toen de VRT-baas op een nieuwjaarsreceptie De Persgroep en Roularta van chantage beschuldigde was de maat vol en minister-president Yves Leterme legde hem een spreekverbod op. Geert Bourgeois wilde dat Mary zich ook onderwierp aan de nieuwe beheersovereenkomst, die de raad van bestuur meer en de gedelegeerd bestuurder minder macht schonk. Mary dagvaardde uiteindelijk de raad van bestuur én de Vlaamse regering, waarop hij werd ontslagen met een vergoeding van 775.000 euro netto. Een maand later verliet ook Van Hecke het huis van vertrouwen. Oudgediende Piet Van Roe volgde Mary ad interim op.

Digitale doorstart en synergie

De Vlaamse regering en de VRT sloten voor de derde maal een beheersovereenkomst voor vijf jaar af, nl. van 1 januari 2007 tot eind 2011. Hierin kwam er duidelijk ruimte voor een overgang van analoge naar digitale omroep. Ieder televisienet kreeg alzo digitale toegevoegde waarde via een eigen web platform. De VRT ging voor een nieuwe structuur en verliet de traditionele scheiding tussen radio, televisie en internet. De vertrekpunten heetten samenwerking, effici-

entie en functionaliteit, in één woord convergentie. Het marktgericht vocabularium dwong de kijker in turbovaart via het 'bedrijf VRT' naar de 'verbindende en verdiepende merken' die door 'marktstrategen' in programmavoorstellen werden gegoten. Dit moest de overgang naar een digitaal omroepbedrijf eenvoudiger maken. Deskundigen voorzagen toen reeds dat we naar een consumptie à la minute evolueerden: gelijk waar en wanneer, met minder actoren en dus met meer concentratie. De hervorming van de nieuwsdienst kreeg de meeste aandacht. Ook hier werden de schotten radio, tv en internet opgeborgen. Pieter Knaepen werd de algemene hoofdredacteur van de éénigemaakte multimediaredactie. Eén van de vier hoofdredacteurs onder hem was Siegfried Bracke, verantwoordelijk voor de verdiepende nieuwsprogramma's.

De samenwerking werd aanvankelijk vooral verwacht bij de programma's die het sterkst aanleunen bij de permanente nieuwsaanvoer. VRT-baas ad interim Piet Van Roe wees erop dat door de synergieën er niet enkel efficiënter, maar ook goedkoper kon worden gewerkt. Een trend die in hetzelfde jaar 2007 ook bij De Persgroep, Corelio en VTM werd waargenomen. Uiteraard werden er vanuit de beroepsverenigingen vragen gesteld i.v.m. arbeidsvoorwaarden en eventuele afvloeiingen. VRT-tussenpaus Piet Van Roe werd in juni 2007 opgevolgd door Dirk Wauters.

Lieten en De Preter

In 2008 blies regionale televisie, althans op papier, 20 kaarsjes uit. Het kabeldecreet uit 1987 maakte immers niet alleen de komst van VTM waar; ook 'lokale' televisie werd mogelijk. En in hetzelfde jaar kondigde Gabriël Fehervary van Alfacam aan dat hij naast de cultuurzender Exqi ook een 'algemeen' tv-station wilde oprichten. Het venijn van 2008 zat echter in de

staart. Het begon in oktober bij de SBS-zenders VT4 en VijfTV met herstructureringen en banenverlies en in november volgde de VRT met besparingen via de afvloeiing van 150 personeelsleden tegen 2011. De economische crisis kwam dus de digitale vloed nog verzwaren. Ondertussen werd Ingrid Lieten de nieuwe mediaminister; zij volgde in die functie Kris Peeters op die nog maar pas de eerste Staten-Generaal van de Media had georganiseerd. In haar visienota legde Lieten voor de publieke omroep de nadruk op een onafhankelijk en diepgravend nieuwsaanbod en op een verhoogde aandacht voor buitenlandse berichtgeving, onderzoeksjournalistiek en internet.

Bij die openbare omroep was Dirk Wauters in geheimzinnige omstandigheden vertrokken en werd Piet Van Roe alweer uit de kast gehaald. In maart 2010 stelde Van Roe een saneringsplan voor om in twee jaar 65 miljoen te besparen, wat gelijk stond met 279 voltijdse krachten minder. Maar in juli werd Sandra De Preter benoemd tot gedelegeerd bestuurder van de VRT. Het woord was dus aan de eerste vrouwelijke ceo van de openbare omroep. Met de voorbereiding van de nieuwe beheersovereenkomst 2012 – 2016 kondigde zich al snel een moeilijk moment aan, temeer daar er barsten kwamen in de pax media. Dit kwam vooral door het hernieuwd streven naar een derde VRT-net. Midden juli 2011 stelde Ingrid Lieten samen met bestuursvoorzitter Luc Van den Brande en ceo Sandra De Preter de nieuwe beheersovereenkomst voor. De nieuwsdienst kreeg de opdracht om meer aandacht te schenken aan buitenland- en Europese berichtgeving en aan onderzoeksjournalistiek. Voor 2012 kreeg de VRT 11 miljoen euro extra. Hiermee dienden ook allerlei nieuwe opdrachten te worden gefinancierd, en vanaf 2013 ook het derde net

In de marge van dit alles speelde zich een stoelendans af. De VRT-hoofdredacteurs Liesbet Vrieleman en Kris Hoflack verlieten het pand. De eerste verhuisde naar VT4/VijfTV, de andere dook een jaar later op bij VTM. Luc Rademakers kwam van Concentra als algemeen hoofdredacteur in hun plaats overgewaaid. Ook bij VTM stond de deur open: directeur informatie Eric Goens en hoofd digitale media Martijn Bal vertrokken er. Bij de regionale zenders vielen de ontslagen bij bosjes. De aanleiding lag vooral bij Telenet dat drastisch in hun vergoeding knipte en bij Lieten die geen geld in ruil wenste toe te schuiven.

Private omroepen

De private media reageerden negatief. Vooral het derde net en de toegelaten stijging van commerciële inkomsten stoorden hen. Voor het eerst stelden zij een gezamenlijk memorandum op i.v.m. de beheersovereenkomst van de VRT. Zij argumenteerden dat hun sector leed onder 'een door de overheid gefinancierde concurrentie'. Eén van hun eisen betrof de afschaffing van de regionale nieuwsprogramma's op Radio 2. VTM en SBS wilden de bewegingsruimte van de VRT zelfs inperken. Een verdere reeks incidenten zorgde ervoor dat de pax media bijzonder veraf leek. Ondertussen kwamen de SBS-zenders VT4 en VijfTV bij De Vijver terecht. Hierdoor ontstonden er binnen het Vlaamse medialandschap twee grote commerciële groepen: VMMA (met De Persgroep en Roularta) tegenover De Vijver (met Corelio en Sanoma). Het crossmediale kreeg hierdoor weer nieuwe kansen. De Vijver stond immers voor dagbladen (Corelio), voor magazines (Sanoma), voor productiehuisen en voor tv-zenders. Enkel radio ontbrak nog.

In april 2012 raakte de naam van het derde net van de VRT bekend. In de avonduren, na Ketnet dus, werd het kanaal omgedoopt tot 'Op12'. De openbare omroep noemde Op12 geen merknaam als Eén of Canvas, maar een wegwijzer. Het aanbod bestond aanvankelijk uit twee wekelijkse programma's, één voor jongeren en één voor expats.

In mei ontsloeg de cultuurzender Exqi van Alfacam al zijn medewerkers. De problemen vonden hun oorsprong bij het mislukken van het Exqi Plus-project, dat een concurrent diende te worden voor VRT en VTM. De zender kreeg onvoldoende kapitaal verzameld en kijkers en adverteerders vonden de weg niet. Na amper een half jaar hield Gabriel Fehervari het voor bekeken. Eind 2013 werden de Alfacam gebouwen ondergebracht in de nieuwe vennootschap AED Studio. Fehervari richtte samen met de Franse groep Atlantic Media het bedrijf Worldlinx op. Met het faillissement van de Alfacam Group kwam er ook onzekerheid over de huisvestingscontinuïteit van het VJV, vermits het secretariaat sinds 2011 naar de Fabrieksstraat in Lint was verhuisd. AED besliste echter vrij snel dat onze vereniging welkom bleef.

Concentratie

Midden augustus 2013 lanceerde Libelle een eigen digitale televisiezender enkel voor Telenetabonnees. Met 70 procent eigen programma's wenste de zender zo snel mogelijk uit te groeien tot een vaste waarde. Bij de VRT bleef ceo Sandra De Preter in het najaar afwezig wegens ziekte. Ze werd later opgevolgd door Leo Hellemans. Onder de vlag van Medialaan, de nieuwe benaming van de VMMA, werd Stieve gelanceerd. Voor deze App voor uitgesteld tv-kijken bundelden verschillende mediagroepen de krachten.

Een pijnpunt voor 2013 vormde de slechte financiële situatie van de regionale omroepen. Vooral vanwege dalende reclame-inkomsten kwamen ze in de problemen. In het voorjaar 2014 keurde het Vlaams Parlement een decreet goed waarbij alle regionale zenders een financiering bekwamen via Telenet en Belgacom. Concentra bracht alvast zijn regionale zenders ATV, TV Oost en TV Limburg onder in de nieuwe exploitatiemaatschappij De Buren. Nog in het voorjaar 2014 richtten de onafhankelijke nieuwssites Apache.be, DeWereldMorgen.be, Doorbraak.be, Express.be, MO.be, Newsmonkey.be, rekto:verso en Stampmedia, de koepel Media.21 op.

De VRM stelde hierbij een toename vast van allerlei concentratiebewegingen, zowel op het vlak van horizontale, verticale als crossmediale integratie. De VRM drong er bij de beleidsmakers op aan over de diversiteit van de berichtgeving te waken. De nieuwe Vlaamse regering kondigde in het regeerakkoord een beleid aan 'dat een pluriform en evenwichtig medialandschap garandeert'. Verder gaf ze aan om de strijd tegen de negatieve gevolgen van concentratie en crossmediale actie, verder te zetten. Stemmen gingen op om de journalistiek te subsidiëren en niet de mediagroepen. Hierbij werd verwezen naar de steun van het Fonds Pascal Decroos voor de onderzoeksjournalistiek. De mediagebeurtenissen volgden mekaar nu snel op. Tom Lenaerts verliet Vier, de voetbalrechten gingen naar de distributiemaatschappijen en Telenet verwierf een belang van 50 procent in De Vijver (de holding boven Vier en Vijf) en Sanoma.

Heden

In juli 2015 werd de digitale zender Libelle opgedoekt. Een maand later keurde het Mededingingscollege de overname van Humo, Story, Teve-Blad en Vitaya door

EXQI

De Persgroep goed. Meteen werd gegokt op samenwerking tussen Humo en De Morgen.

In dezelfde periode keurden de meerderheidspartijen de contouren goed voor de toekomst van de VRT, met het oog op de nieuwe beheersovereenkomst die er dit jaar nog moet komen. Mediaminister Sven Gatz en de meerderheidspartijen rangschikten de kerntaken als volgt: informatie, duiding, cultuur en educatie. De openbare omroep mag wel sport en ontspanning blijven aanbieden, maar enkel indien ze een publieke meerwaarde hebben. De meerderheid plukte uit de visienota van ceo Leo Hellemans diens pleidooi voor een compactere VRT via een grondige herstructurering. Nog steeds volgens de meerderheid moet er een adequate en stabiele financiering komen. De VRT moet digitaal worden, maar mag hierbij de concurrenten niet voor de voeten lopen. Gatz gelooft meer in samenwerking met de andere actoren. De mediaminister vroeg en kreeg hierop de 'transformatienota' van de VRT-directie.

Teneinde 25 miljoen te besparen, plande de VRT-top o.a. een forse ingreep bij Radio 2, samenwerking tussen Radio 1 Klara, Canvas en Het VRTNieuws, het uitbesteden aan externe productiehuisen en een vermindering van 286 jobs. Hierbij ging de openbare omroep ervan uit dat de regering 60 procent van de vergrijzingskosten zou dragen. Tussen 2016 en 2020 zou de overheid daartoe meer dan 25 miljoen uittrekken. De regering weigerde dit echter en meteen was het transformatieplan van de baan en de patstelling volledig. Mediaminister Gatz hoopte begin oktober via overleg nog een oplossing te vinden. In september kondigde VTM van zijn kant het einde van jongerzender Jim aan.

Uit onze reis doorheen de geschiedenis van vijftig jaar Vlaamse media kunnen een batterij conclusies

worden getrokken, maar één torent er hoog boven alle andere uit. Ontegensprekelijk heeft concentratie lelijk huisgehouden in Vlaanderen. Zelfs ten tijde van de verzuiling werd er nog geregeld gepleit voor een brede opiniewaaier. Maar schaalvergroting en concentratie vervolgden hun weg en kwamen de laatste jaren zelfs met een rotvaart op ons af. De Vlaamse mediagroepen raken nu van langzaam meer met mekaar verbonden door crossmediale en convergente bewegingen. De mediagroepen willen immers multimediaal hun mannetje staan en sluiten daartoe wisselende bondgenootschappen af. Mediahuis, Medialaan, De Vijver Media, Telenet e.a. zijn daar voorbeelden van. De afbakening wordt aldus bemoeilijkt, waardoor er permanente aandacht nodig blijft voor de pluriformiteit van het nieuwsaanbod, die nu ver zoek blijkt te zijn.

Naast uitgebreide belangenbehartiging van haar leden waakt de Vlaamse Journalisten Vereniging (VJV) ook over de bedreigde vierde macht. Deze is ongetwijfeld van levensbelang binnen een democratie, vermits ze voor de vrije meningsvorming moet zorgen. De burger moet immers kennis kunnen nemen van een gevarieerde en representatieve korf meningen om bij verkiezingen het werk van de politici te evalueren. Te ver doorgedreven concentratie en redactionele synergieën bedreigen dit mediapluralisme, zoals hierboven reeds aangegeven. De VJV wil daarom mee strijden tegen de manipulatie van de informatie en de verdere commercialisering.

Guy Freiermuth

Cartoon: BING

Programma Jubileumviering

Zaterdag 5 december 2015 in Antwerpen

- 12.00 uur: officiële ontvangst met receptie, aangeboden door burgemeester Bart De Wever in het Stadhuis van Antwerpen, Grote Markt 1
- 14.00 uur: Jaarvergadering in het Ramada Plaza Antwerp Hotel (partnerprogramma '450 jaar Stadhuis van Antwerpen')
- 16.30 uur: Academische plechtigheid '50 jaar VJV'
 - Inleiding: '50 jaar Vlaamse Journalisten Vereniging' door Walter Van den Branden, Voorzitter
 - Gelegenheidstoespraak 'Terugblik op een halve eeuw media in Vlaanderen' door Guy Freiermuth, gewezen VJV-bestuurslid en eredocent Journalistiek aan de Artesis/Plantijn Hogeschool, Antwerpen
 - Voorstelling & plechtige overhandiging Jubileumboek '50 jaar VJV'
 - Huldiging 500ste VJV-lid
 - Presentatie nieuwe VJV-website
 - Slottoespraak 'Actueel en toekomstgericht mediabeleid in Vlaanderen' door de heer Sven Gatz, Vlaams Minister voor Media, Cultuur, Jeugd en Brussel
- 18.00 uur: Receptie
- 19.00 uur: Jubileumdiner

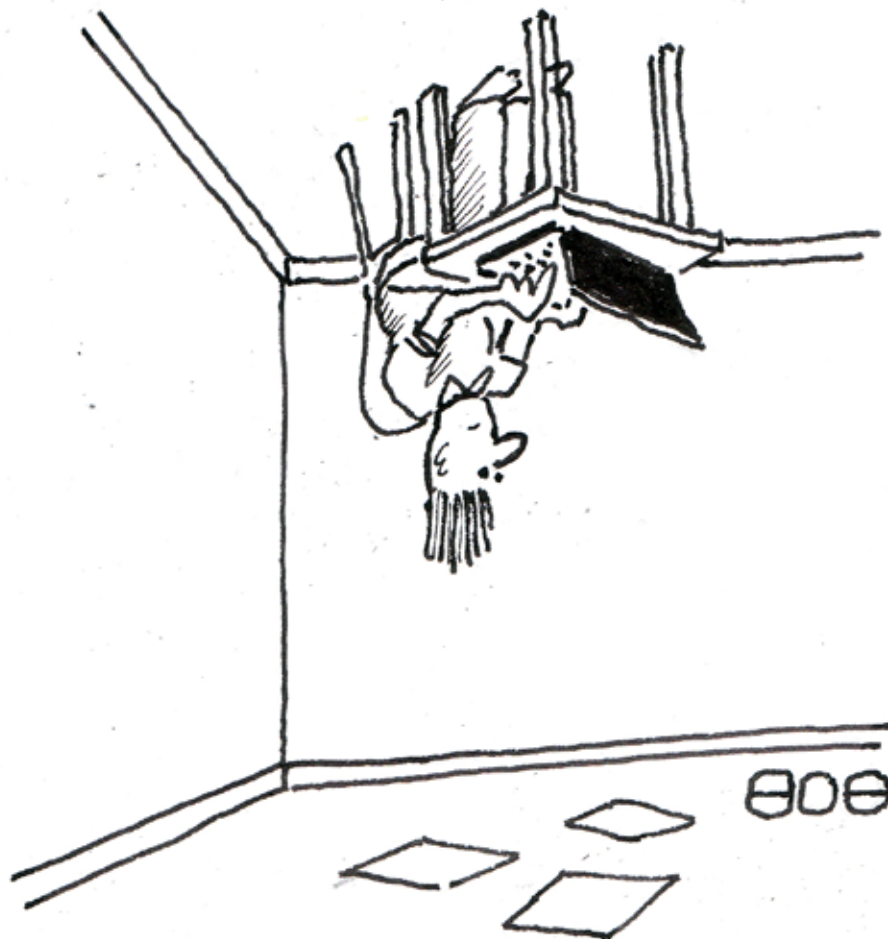

Bart De Wever
Burgemeester Stad Antwerpen

Sven Gatz
**Vlaams Minister voor Media,
Cultuur, Jeugd en Brussel**

HERSENEN OP VERKEERD
SPOOR ?

JOURNALISTEN SCHRIJVEN
DIKWIJLS HET OMGEKEERDE
VAN DE REALITEIT !

Cartoon: BOB

500ste VJV-lid

Sinds haar oprichting in 1965 kende de Vlaamse Journalisten Vereniging (voorheen Vlaamse Vereniging van Journalisten van de Periodieke Pers) een gestadige groei. Dankzij het werk van de Erkenningscommissie (EC), die maandelijks vergadert en waarbij zowel de nieuwe aanvraagdossiers als de herscreening van de bestaande leden wordt behandeld, wordt de kwaliteit van het ledenbestand bewaakt en getoetst aan de criteria van het lidmaatschap. Streng maar rechtvaardig is het oordeel van de leden van de EC. Gevolg is dat niet alle aanvragen gunstig geëvalueerd worden en dat, indien nodig, het lidmaatschap van bestaande leden die niet meer voldoen aan de vereiste criteria beëindigd wordt.

Hoewel er regelmatig leden afvallen wegens ouderdom of stopzetting van hun activiteiten, kende de vereniging ook de laatste jaren toch een gestadige groei met een toename van ongeveer 5% per jaar. Opvallend hierbij is dat steeds meer journalisten die, weliswaar op freelance-basis, doch voltijds met journalistiek werk doende zijn, meer en meer de weg hebben gevonden naar de Vlaamse Journalisten Vereniging.

Het is dan ook met groot genoegen dat de Vlaamse Journalisten Vereniging op de dag van de viering van haar vijftigjarig bestaan haar vijfhonderdste lid mag aankondigen. Niet zomaar de eerste de beste maar een Vlaams journalist met een uitzonderlijke staat van dienst. Niemand minder dan Guy De Pré!

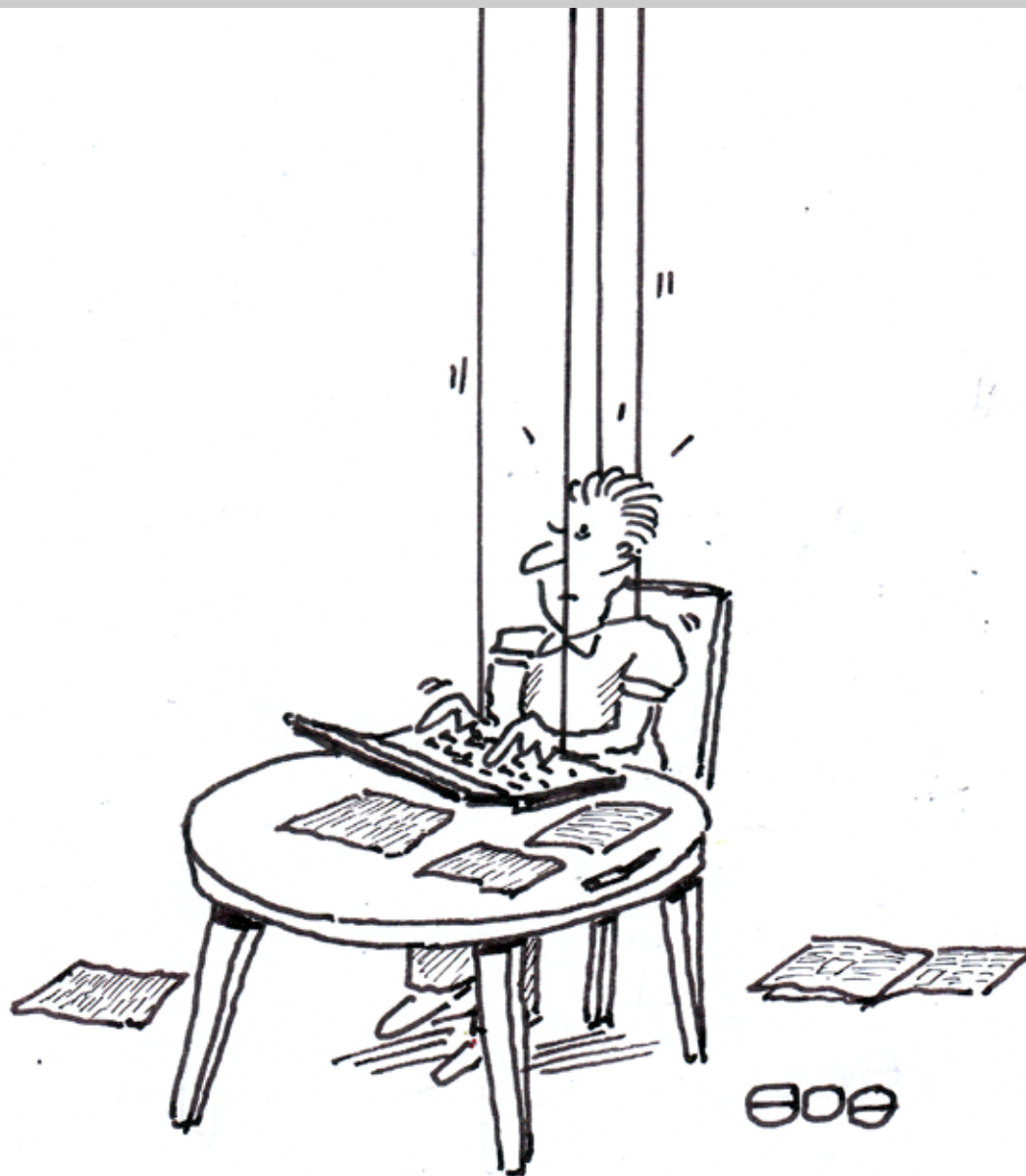
De Vlaamse Journalisten Vereniging is daarom bijzonder verheugd om Guy De Pré als vijfhonderdste lid in haar rangen te kunnen verwelkomen!

Guy De Pré kan ongetwijfeld beschouwd worden als een icoon in de Vlaamse radiogeschiedenis. Na meer dan veertig jaar radiomaken, is hij als het ware een heuse radioveteraan. Bijna een halve eeuw radiocarrière betekent meteen ook bijna de helft van honderd jaar radiogeschiedenis. Sinds zijn aantreden bij de openbare omroep in 1974 is hij de man achter verschillende succesvolle radioprogramma's zoals 'Ga jij maar winkelen, ik let wel op de radio', 'De Vrije Teugel', 'Van het huis De Pré Provoost', 'Domino', 'Funkytown', 'Overstuur', 'Avondpost', 'De Pré Historie' () en recent ook het razend populair geworden 'Rat Pack'.*

Naast zijn radiocarrière ontpopte Guy De Pré zich ook tot een fervente autoliefhebber en autojournalist. In deze hoedanigheid brengt hij in een onnavolgbare en zeer toegankelijke stijl zijn autorelaas tot bij de luisteraar en lezer.

() De Pré Historie werd, na een enquête door de studiedienst van de VRT, recent zelfs uitgeroepen tot het beste radioprogramma ooit.*

KRIJGEN JOURNALISTEN NOG
VEEL VRIJHEID?

Cartoon: BOB

Statuten

De statuten van de Vlaamse Journalisten Vereniging, ondernemingsnummer 410.864.680, zoals goedgekeurd op de Algemene Vergadering van 21/01/2006 en gepubliceerd in de Bijlagen bij het Belgisch Staatsblad van 28/02/2006.

Artikel 1

De vereniging draagt de naam "Vlaamse Journalisten Vereniging vzw", afgekort V.J.V.

Artikel 2

De zetel is gevestigd Grote Markt 40 te 2000 Antwerpen (bij beslissing van de Alg. Ledenvergadering dd. 4 april 2011 overgebracht naar Fabrikstraat 38, 2547 Lint – Publicatie in de Bijlagen van het Belgisch Staatsblad van 26 mei 2011).

De vereniging ressorteert onder het gerechtelijk arrondissement Antwerpen.

Alleen de algemene vergadering heeft de bevoegdheid om de zetel te verplaatsen.

Artikel 3

De vereniging heeft tot doel: het bevorderen van de journalistieke activiteiten door de morele en materiële belangen van haar leden te vertegenwoordigen en te verdedigen binnen het kader van hun journalistieke activiteit; ervoor te zorgen dat de journalistiek eervol wordt uitgeoefend; haar leden bij te staan en zo nodig te bemiddelen in de naleving van de gedragscode; informatie te verstrekken over onderwerpen die rechtstreeks of onrechtstreeks met haar doel verband houden.

De vereniging mag alle verrichtingen doen, welke rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op haar doel of van aard zijn de verwezenlijking ervan te begunstigen. Zij mag onder andere alle roerende en onroerende goederen verwerven die nodig zijn voor de verwezenlijking van haar doel.

Artikel 3bis

Binnen de democratie als georganiseerd meningsverschil is de vereniging pluralistisch, hetgeen de vrije uiting van verscheiden meningen waarborgt. Discriminatie van individuele overtuigingen wordt niet toegestaan.

In haar werking is de vereniging politiek, religieus, filosofisch, commercieel en maatschappelijk neutraal en ongebonden.

Artikel 4

De vereniging wordt opgericht voor onbepaalde duur. Zij kan te alle tijde ontboden worden, mits in achtneming van de artikels 20 tot en met 25 van de wet van 27 juni 1921, zoals gewijzigd door de wet van 2 mei 2002.

Artikel 5

De vereniging bestaat uit vaste leden en toegetroden leden. Zowel vaste leden als toegetroden leden beschikken over stemrecht. Het minimum aantal vaste leden mag niet minder dan drie bedragen. Het aantal vaste leden wordt bepaald door de algemene vergadering en bedraagt minstens één lid meer dan het aantal leden van de raad van bestuur.

De toegetroden leden zijn de personen die bij de vereniging zijn aangesloten, een lidkaart hebben en deel kunnen nemen aan de activiteiten van de vereniging. Het huishoudelijk reglement en een register van de vaste leden wordt op de zetel bijgehouden.

Artikel 6

Nieuwe vaste leden worden aangenomen door de algemene vergadering met minstens tweederden van de stemmen; toetredende leden worden aangenomen door de raad van bestuur met akkoord van minimum twee bestuurders.

Artikel 7

Het bedrag van de ledenbijdrage bedraagt maximum 100 euro en kan op voorstel van de raad van bestuur door de algemene vergadering jaarlijks aangepast worden. Een lid dat zijn bijdrage niet betaalt kan worden geacht ontslag te nemen.

Artikel 8

Een lid kan te alle tijde uit de vereniging treden door schriftelijke ontslag in te dienen bij de raad van bestuur. Een vast lid kan slechts worden uitgesloten door een besluit van de algemene vergadering met minimum tweederden van de stemmen. Uittredende of uitgesloten leden en rechtsopvolgers hebben geen deel in het vermogen van de vereniging of kunnen nooit teruggave van of vergoeding voor gestorte bijdragen of gedane investeringen vorderen.

Artikel 9

De algemene vergadering is samengesteld uit alle leden. Zij wordt voorgezeten door de voorzitter van de raad van bestuur. Elk lid heeft recht op één stem. Een lid kan zich door een ander lid op de algemene vergadering laten vertegenwoordigen. Elk aanwezig lid kan slechts één andere lid vertegenwoordigen.

Artikel 10

Een besluit van de algemene vergadering is vereist voor: de wijziging van de statuten, de benoeming en de afzetting van de bestuurders, de benoeming en de afzetting van de commissarissen en het bepalen van hun bezoldiging ingeval een bezoldiging wordt toegekend, de kwijting van de bestuurders en de commissarissen, de goedkeuring van de begroting en van de rekeningen, de ontbinding van de vereniging, de uitsluiting van een lid, de omzetting van de vereniging in een vennootschap met een sociaal oogmerk en alle gevallen waarin de statuten dat vereisen.

Alle bevoegdheden die de wet en de statuten niet uitdrukkelijk verleent aan de algemene vergadering, worden toegekend aan de raad van bestuur.

Artikel 11

De algemene vergadering wordt door de raad van bestuur bijeengeroepen in de gevallen bepaald door de wet of de statuten, tenminste éénmaal per jaar voor de goedkeuring van de rekeningen en begroting en wanneer ten minste één vijfde van de leden het vraagt.

Artikel 12

Voor elke vergadering worden de leden ten minste acht dagen ervoor per gewone brief uitgenodigd. De uitnodiging vermeldt datum, uur en plaats van de vergadering en de agenda vastgelegd door de raad van bestuur. Elk voorstel, ondertekend door ten minste één twintigste van de leden, wordt op de agenda gebracht. Onderwerpen die niet op de agenda staan kunnen uitsluitend worden behandeld als drierivierden van de aanwezige leden hieromtrent verzoeken.

De verslagen en besluiten worden ondertekend door de voorzitter en één bestuurder. De leden kunnen alle besluiten op de zetel raadplegen.

Artikel 13

Met uitzondering van de door de wet voorziene gevallen, worden de besluiten genomen bij eenvoudige meerderheid van de aanwezige of vertegenwoordigde stemmen. Bij staking van stemmen beslist de stem van de voorzitter.

Over een statutenwijziging kan de algemene vergadering alleen op geldige wijze beraadslagen en besluiten wanneer de wijzigingen uitdrukkelijk zijn vermeld in de oproeping en wanneer ten minste twee derden van de leden op de vergadering aanwezig of vertegenwoordigd zijn.

Een wijziging kan alleen worden aangenomen met een meerderheid van tweederden van de stemmen van de aanwezige en vertegenwoordigde leden. Wanneer de wijziging evenwel betrekking heeft op het doel of op de doeleinden waarvoor de vereniging werd opgericht, kan zij alleen worden aangenomen met een meerderheid van vijfvielfden van de stemmen van de aanwezige of vertegenwoordigde leden. Ingeval op de eerste vergadering minder dan tweederden van de leden aanwezig en vertegenwoordigd zijn, kan een tweede vergadering worden bijeengeroepen, die geldig kan beraadslagen, alsook de wijzigingen aannemen en beslissen, ongeacht het aantal aanwezige of vertegenwoordigde leden. De tweede vergadering mag niet binnen de vijftien dagen volgend op de eerste vergadering worden gehouden.

Artikel 14

De vereniging wordt bestuurd door een raad van bestuur die bestaat uit ten minste drie leden en maximum zeven leden, allen lid van de vereniging. Zij worden voor een mandaat van zes jaar benoemd. Ze zijn evenwel ten alle tijde afzetbaar door de algemene vergadering onder de voorwaarden bepaald door artikel 12, 2de lid van de wet van 27 juni 1921, zoals gewijzigd door de wet van 2 mei 2002. Als evenwel maar drie personen vast lid zijn van de vereniging, bestaat de raad van bestuur uit slechts twee leden. Het aantal bestuurders moet in elk geval altijd lager zijn dan het aantal personen dat vast lid is van de vereniging.

Artikel 15

Indien door vrijwillig ontslag, overlijden of rechtsonbekwaamheid, het verstrijken van termijn of afzetting, het aantal bestuurders is teruggevallen, blijven de bestuurders in functie tot in hun vervanging is voorzien en tot de algemene vergadering een nieuwe bestuurder benoemt. Deze voltooit in dat geval het mandaat van de bestuurder die hij vervangt.

Artikel 16

De raad van bestuur bestuurt de vereniging en vertegenwoordigt haar in en buiten rechte. Alle bevoegdheden die de wet en de statuten niet uitdrukkelijk verlenen aan de algemene vergadering, worden toegekend aan de raad van bestuur.

De raad van bestuur kan zijn bevoegdheden geheel of gedeeltelijk overdragen aan één of meer personen, al dan niet bestuurder of lid, die ofwel alleen ofwel te samen optreden.

Artikel 17

Om de vereniging tegenover derden geldig te vertegenwoordigen volstaan de gezamenlijke handtekeningen van twee bestuurders, zonder dat zij moeten doen blijken van enige bijzondere machtiging of beslissing van de raad van bestuur. Voor alle betalingen van facturen en rekeningen, lonen en andere schuldvorderingen op de vereniging is de handtekening van de penningmeester voldoende om een betalingsorder aan de financiële instellingen te geven.

Artikel 18

De vereniging is aansprakelijk voor de fouten die aan haar kunnen worden aangerekend. De bestuurders hebben geen enkele persoonlijke verplichting inzake de verbintenissen die de vereniging aangaat. De personen die met het dagelijks bestuur zijn belast, gaan geen enkele persoonlijke verplichting aan inzake de verbintenissen die de vereniging aangaat.

Artikel 19

Op de zetel van de vereniging wordt door de raad van bestuur een register van leden gehouden. Alle leden kunnen op de zetel van de vereniging het register van de leden raadplegen en van de personen al dan niet met een bestuursfunctie die bij de vereniging of voor rekening ervan een mandaat bekleden, alsmede alle notulen en beslissingen van de algemene vergadering en van de raad van bestuur.

Artikel 20

Ieder jaar en ten laatste zes maanden na de afsluitingsdatum van het boekjaar op 31 december, legt de raad van bestuur de jaarrekening van het voorbije boekjaar alsook de begroting van het volgende boekjaar ter goedkeuring voor aan de algemene vergadering.

Artikel 21

In geval van vrijwillige ontbinding benoemt de algemene vergadering één of meer vereffenaars, stelt hun bevoegdheden vast en beslist over de bestemming van het netto actief. Die bestemming moet een vereniging zijn die een gelijkaardig doel nastreeft.

Artikel 22

Voor alles wat niet uitdrukkelijk in deze statuten is geregeld wordt verwezen naar de wet van 27 juni 1921 zoals gewijzigd door de wet van 2 mei 2002 en van 15 januari 2003 en de programmawetten van 22 december 2003, art 394, en van 9 juli 2004.

Welkom is waar Ramada Plaza Antwerp voor staat !

leave the rest to us SM

Het Ramada Plaza Antwerp hotel is een modern 4-sterren hotel, gunstig gelegen in het hart van het zakelijke district en op slechts tien minuten rijden (2 km) van het historische centrum van de stad.

In een oogopslag

- 210 stijlvolle, luxueuze kamers en suites
- Brasserie - Bar
- Gratis Wi-Fi
- Privé parkeerplaats (tegen betaling)
- Executive Lounge
- 13 vergaderzalen met een capaciteit tot 499 personen
- 24-uur roomservice
- Fitnessruimte en sauna

Visit us on:
www.facebook.com/hotelantwerp

Meer informatie? Contacteer ons!

Tel. +32 3 244 82 92 / sales@ramadaplaza-antwerp.com
Desguinlei 94 - 2018 Antwerpen
www.ramadaplaza-antwerp.com

advertentie Lammaing

Huishoudelijk Reglement

Hoofdstuk I. Financieel reglement

Afdeling 1. Begroting en controle op de uitgaven

Art. 1: De raad van bestuur moet elk jaar, op de gewone algemene vergadering, een begroting voor het komende boekjaar ter goedkeuring voorleggen, tezamen met de rekeningen van het afgelopen boekjaar. Zolang de begroting niet goedgekeurd is, mag de raad verbintenissen aangaan en uitgaven verrichten tot maximum de door de algemene vergadering aangenomen begroting van het vorige boekjaar.

Art. 2: De leden die aangewezen worden om de rekeningen postgewijze na te zien, gaan na of de bepalingen van de wet van 1921 en van de statuten door de raad van bestuur werden nageleefd bij de uitvoering van de begroting. Ze hebben eveneens het recht de opportuniteit van de uitgaven te beoordelen. De aangewezen leden zijn jaarlijks beurtelings herkiesbaar. Bij voorkeur wordt hun mandaat beperkt tot 2 jaar.

Afdeling 2. Duur van het boekjaar

Art. 3: Het boekjaar valt samen met het kalenderjaar.

Afdeling 3. Ontvangsten

Art. 4: De jaarlijkse lidmaatschapsbijdrage wordt elk jaar bepaald bij de goedkeuring van de begroting.

Hoofdstuk II: Verkrijging en verlies van het lidmaatschap

Afdeling 1. Aanvraag tot lidmaatschap

Art. 5: De kandidaat-leden moeten hun aanvraag schriftelijk indienen bij de raad van bestuur op een daartoe bestemd formulier. Het formulier moet vergezeld gaan van de nodige bewijsstukken. De aanvragen worden advies behandeld door een daartoe opgerichte vaste erkennings- en controle-commissie en bekrachtigd door de voorzitter van de raad van bestuur.

Van het VJV kunnen een perskaart bekomen:

1. De uitgevers, de hoofdredacteuren, de journalistieke medewerkers, fotografen en tekenaars van periodieke publicaties, in zoverre er een duidelijke journalistieke inbreng in deze publicaties aanwezig is en zij 12 artikels respectievelijk bijdragen met nieuwswaarde kunnen voorleggen op jaarbasis.
2. Journalistieke medewerkers aan radiuitzendingen, indien ze in een tijdspanne van 12 opeenvolgende maanden minstens 24 uitgezonden nieuwsberichten verzorgden.
3.
 - Regisseurs/reporters die perswerk verrichten voor audiovisuele producties die bedoeld zijn voor uitzending op televisie;
 - scenaristen die kunnen aantonen dat zij scenario's schrijven voor informatieve programma's (zoals reportages, documentaires en bedrijfsportretten);
 - cameramannen/vrouwen en geluidstechnici die opnamen verzorgen voor informatieve programma's;=> Zij kunnen aanspraak maken op een perskaart indien ze in een tijdspanne van 12 opeenvolgende maanden minstens 24 nieuwe nieuwsberichten bezorgden.

Afdeling 2. Samenstelling van de erkenningscommissie

Art. 6: De commissie is samengesteld uit vijf leden, verkozen door de algemene vergadering voor een periode van twee jaar. Aftredende commissieleden zijn onmiddellijk herverkiesbaar. Niemand mag echter langer dan zes opeenvolgende jaren in de commissie zitting hebben. De commissie kan allen dan geldig een advies uitbrengen wanneer de helft der leden aanwezig is. Een lid van de raad van bestuur kan steeds als waarnemer aan de vergadering deelnemen. De erkenningscommissie maakt haar advies schriftelijk bekend aan de raad van bestuur.

Art. 7: Het lidmaatschap van de erkenningscommissie is onverenigbaar met dat van de raad van bestuur. Indien een lid van de commissie verkozen wordt in de raad van bestuur, houdt het op zitting te hebben in de commissie en wordt het vervangen.

Afdeling 3. Bevoegdheden van de erkenningscommissie

Art. 8: De erkenningscommissie onderzoekt of:

- a. de kandidaten voldoen aan de vereisten van artikel 5 van dit reglement en of hun kandidatuur regelmatig gesteld werd naar vorm en inhoud zoals bepaald.
- b. de leden blijvend aan de gestelde eisen voldoen (herscreening)

Art. 9: De kandidaten c.q. leden moeten alle inlichtingen en bewijsstukken verstrekken die dienstig zijn voor het beoordelen van hun journalistieke activiteit. De betrokken leden of kandidaat-leden die na twee verzoeken van de raad van bestuur geen bewijsstukken van hun journalistieke activiteit voorleggen, worden geacht af te zien van hun lidmaatschap c.q. kandidatuur.

Art. 10: De erkenningscommissie kan altijd advies vragen aan de raad van bestuur.

Afdeling 4. Schrapping

Art. 11: Door de raad van bestuur worden geschrapt:

- Leden die binnen dertig dagen nadat ze daartoe werden aangemaand hun jaarlijkse lidmaatschapsbijdrage, verhoogd met de eventuele aanmaningskosten, niet vereffend hebben, worden ambtshalve geschrapt.
- Leden die de journalistieke gedragscode niet in acht nemen of die door het gebruik van hun lidmaatschap, perskaart of persplaat de goede naam van de vereniging in het diskrediet brengen of dreigen te brengen. Deze uitsluiting kan pas geschieden nadat betrokken lid gehoord is of tenminste uitgenodigd werd tot een gesprek.

Zowel lidkaart als autopersplaat blijven eigendom van de Vereniging. Zij moeten in geval van ontslag of schrapping aan de Vereniging teruggestuurd worden binnen een termijn van één maand, te rekenen vanaf de dag van de mededeling van het ontslag of van de dag van ontvangst van de kennisgeving van schrapping. Eventuele invorderingskosten gedaan na die termijn vallen volledig ten laste van de betrokkene.

Afdeling 5. Erelidmaatschap (Oud-Leden)

Art. 12: Leden die niet meer actief journalistiek bedrijven, kunnen lid blijven van de Vereniging onder het statuut van "Oud-Lid", mits betaling van een lidgeld zoals bepaald door de Raad van Bestuur. Oud-Leden hebben recht tot het bijwonen van de activiteiten van de vereniging (uitstappen, jaarlijkse ontmoeting na de jaarvergadering) alsook op de publicaties van de vereniging (Digitale Nieuwsbrief, De Nieuwe Tydinghe). Zij kunnen de jaarvergadering bijwonen als waarnemer zonder stemrecht.

Hoofdstuk III: Verkiezingsreglement

Art.13: De raad van bestuur telt minimum 5 en maximum 7 leden. Bij het verstrijken van het mandaat van één of meer leden van de raad van bestuur, en uiterlijk binnen het kwartaal nadat het aantal beheerders beneden de vijf gedaald is, maakt de raad van bestuur melding van het aantal vacatures in het ledenblad of door een rondschrijven aan de leden met een oproep tot kandidatuurstelling.

Art. 14: Alle effectieve leden kunnen zich kandidaat stellen binnen de door de raad van bestuur bepaalde termijn. De kandidatuurstelling moet mede ondertekend zijn door tenminste drie andere leden, niet-bestuurders. De kandidatuurstelling wordt bij aangetekende brief aan de voorzitter gericht.

Art. 15: Bij de verkiezing brengen de leden zoveel stemmen uit als er vacatures zijn. Bij gelijkheid van stemmen wordt een tweede stemronde gehouden om tussen beide kandidaten te kiezen.

Art. 16: De raad van bestuur verdeelt in zijn midden de functies; de algemene vergadering bekrachtigt de aanstelling van de voorzitter van de raad van bestuur.

De raad van bestuur interpreteert de toelatingscriteria onder artikel 5 als algemene regel. Op voordracht van de erkenningscommissie bekrachtigt de raad van bestuur het al dan niet toelaten van een kandidaat-lid, het al dan niet schrappen van een lid.

De betrokken personen kunnen evenwel in beroep gaan bij de raad van bestuur, die het initiatief neemt de beslissing te bespreken met de erkenningscommissie.

Hoofdstuk IV: Herziening van het huishoudelijk reglement

Art. 17: Dit huishoudelijk reglement kan alleen door de Raad van Bestuur gewijzigd worden bij de meerderheid die door de wet bepaald wordt voor het wijzigen van statuten.

Deze versie van het huishoudelijk reglement werd samengevat en goedgekeurd op de vergadering van de Raad van Bestuur op 8/9/2008.

Ramada Ostend

Welkom!

Ramada Ostend ligt in het centrum van Oostende op 100 meter van het Casino en het strand.

Wat bieden wij u:

- 95 nieuwe kamers voorzien van alle moderne faciliteiten
- Deluxe kamers en Deluxe balkonkamers op aanvraag
- Familiekamers op aanvraag
- Gratis koffie-en thee faciliteiten in alle kamers
- Satelliet TV, koelkast, airco en laptop safe in alle kamers
- Uitgebreid Amerikaans ontbijtbuffet
- Room service (van 7u tot middernacht)
- Mindervalidenkamer beschikbaar
- Business Corner
- Vergaderfaciliteiten tot 40 personen
- Parking garage op aanvraag (betalend)
- Gratis WIFI internet doorheen het hotel
- Lounge Bar
- Premtimecafe 'food & drinks'

Vanaf 15 januari 2016 wordt Ramada Ostend

MERCURE OOSTENDE

Met dank aan

- Stad Antwerpen
- Drukkerij Lammaing
- Eandis
- Gil Ricardo
- The London Ceremony Bus
- Mercure Oostende
- 't Pallieterke
- Publicom
- Vlaamse Overheid – Departement Media
- Ramada Plaza Antwerpen

— Sonar Media & PR —

PR die de platgetreden paden verlaat

✉ ronny@sonarmedia.be

☎ 00 32 476 30 36 41

sonarmedia.be
media & public relations

50

Jubileumboek

50 jaar

Met steun van de
Vlaamse overheid

